

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความรู้ภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความสำคัญของความรู้ภาษาอังกฤษ
 - 1.2 องค์ประกอบของความรู้ภาษาอังกฤษ
2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย
 - 2.1 ความหมายของคำว่าความเรียง
 - 2.2 ประเภทของความเรียงภาษาไทย
 - 2.3 ลักษณะของการเขียนความเรียงภาษาไทยที่ดี
 - 2.4 การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย
3. ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 3.2 ความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 3.3 ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 3.4 ความรู้เกี่ยวกับประเภทของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 3.5 ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
4. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 4.1 ความหมายของความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ
 - 4.2 ลักษณะของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดี
 - 4.3 การวัด และการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. ความรู้ภาษาอังกฤษ

1.1 ความสำคัญของความรู้ภาษาอังกฤษ

ความรู้ทางภาษาซึ่งครอบคลุมถึง ความรู้ด้านเสียง (Phonology) คำศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) เป็นความรู้พื้นฐานในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทุกด้าน เนื่องจากความรู้ดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษา (Usage) และรูปแบบของภาษา (Form) ซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษาและรูปแบบของภาษานี้เป็นแนวทาง (Means) ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา (Use) ตามหน้าที่ (Function) เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ อันเป็นจุดมุ่งหมาย (Ends) ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (รุจิ สีตะมัย, 2536 : 23)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาได้กล่าวถึงความสำคัญของความรู้ภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

เมอร์ริลล์ สวีน และไมเคิล คานเนล (Merrill Swain and Michael Canale 1983 : 40) ได้กล่าวถึงความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา (Rules of grammar) ซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์ (Lexical items) หน่วยคำ (Morphology) โครงสร้างประโยค (Syntax) ความหมาย (Semantics) และเสียง (Phonology) ว่ามีความสำคัญต่อความสามารถในการใช้ภาษา

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ (Jack C. Richards 1985 : 14) เอลเลน ทาโรน และ จอร์จ ยูเล (Elain Tarone and George Yule 1989 : 17) และเทรซี เดวิด เทเรล (Tracy David Terrell 1991 : 52) ต่างมีความเห็นพ้องกันเกี่ยวกับความสำคัญของความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา (Rules of grammar) ว่า ในการปฏิสัมพันธ์เพื่อสื่อความหมายในภาษาเป้าหมาย รูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาทั้งด้านเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ มีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านภาษา

เพื่อให้ในการสื่อสาร สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การพัฒนาความรู้ด้านภาษาถือเป็นเป้าหมายหลักและควรให้ความสำคัญ เนื่องจากความรู้ดังกล่าว จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

พอลลีน เอ็ม เรย์ คิคคินส์ และ เอ็ดเวิร์ด จี วูดส์ (Pauline M.Rea Dickins and Edward G. Woods 1988 : 623) มีความเห็นว่า ความรู้ด้านภาษามีความสำคัญในการรับสารและส่งสาร ความรู้ด้านภาษาจึงมีความสำคัญอย่างมากในการเรียนภาษาหากผู้เรียนขาดความรู้ดังกล่าวอาจก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ความสับสนในการสื่อสารของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะเกิดขึ้นเมื่อ ผู้เรียนมีความรู้ด้านภาษาในระดับต่ำ ถึงแม้ว่าจะสามารถสื่อสารได้บ้าง แต่ก็ใช้รูปแบบของภาษาที่ไม่เหมาะสม ทั้งยังไม่สามารถนำโครงสร้างไวยากรณ์และรูปแบบของภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทำให้เกิดความผิดพลาดและความล้มเหลวในการสื่อสาร และในการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร (Communication skill) ไม่ควรมีข้อจำกัดเพียงการพัฒนาทักษะทางภาษาและทักษะการเรียนรู้ (Language and study skills) เท่านั้น แต่ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาความรู้ด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียนด้วย เนื่องจากความรู้ดังกล่าวเป็นพื้นฐานที่สำคัญของทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ความรู้ด้านภาษา อันประกอบด้วยความรู้ด้านเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ มีความสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบ ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา และเลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ทั้งนี้เนื่องจาก การเรียนรู้ภาษาและการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของเนื้อหาทางภาษา (Language elements) ออกจากทักษะทางภาษา (Language skills) กล่าวคือ ผู้ใช้ภาษาจะต้องใช้ทั้งความรู้ด้านภาษา และทักษะทางภาษาไปพร้อมกัน เพื่อให้เกิดการสื่อความหมายที่ชัดเจน และตรงกันระหว่างผู้รับสาร และผู้ส่งสาร หากขาดความรู้ความสามารถด้านนี้แล้ว ผู้ใช้ภาษาก็ไม่อาจทราบว่าการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมนั้นเป็นอย่างไร

1.2 องค์ประกอบของความรู้ภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2532 : 29) มีความเห็นว่า ในการเรียนภาษา ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อ

เข้าใจเรื่องราวที่เจ้าของภาษาพูดสามารถโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้ และสามารถใช้ความรู้ด้านระบบเสียง ระบบคำศัพท์และระบบไวยากรณ์ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ นอกจากนี้ ความรู้เกี่ยวกับระบบของภาษาทั้งด้านเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ ถือว่าเป็นองค์ประกอบของเนื้อหาทางภาษา ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้ทักษะทางภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากองค์ประกอบของเนื้อหาทางภาษา เป็นคุณลักษณะ ซึ่งเป็นพื้นฐานและประสานสัมพันธ์กับการใช้ทักษะทางภาษา

ไลล์ เจฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman, 1990: 671-704) ได้สรุปองค์ประกอบของความรู้ทางภาษาไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมโครงสร้างภาษาที่มีแบบแผน เพื่อใช้ในการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของข้อความที่มีการสื่อสาร และเพื่อจัดเรียงประโยคเหล่านั้นเข้าเป็นเรื่องราว ดังนั้นความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษานี้จึงได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ที่จำเป็นต่อการสร้างรูปประโยค (Grammatical knowledge) และความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความ (Textual knowledge)

1.1 ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ (Grammatical knowledge) ความรู้ประเภทนี้ประกอบด้วยความสามารถต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวภาษา (Usage) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ (Vocabulary) ระบบคำ (Morphology) ระบบโครงสร้าง (Syntax) ระบบเสียง (Phonology) หรือตัวอักษร (Graphology) ความรู้เหล่านี้มีบทบาทในการเลือกใช้คำเพื่อถ่ายทอดความหมาย สมมติว่าในการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ มีการแสดงภาพคนสองคนให้ผู้สอบเห็น คนหนึ่งเป็นเด็กชาย และอีกคนหนึ่งเป็นเด็กหญิงที่มีรูปร่างสูงกว่า คำสั่งกำหนดให้ผู้สอบอธิบายภาพที่เห็น ในการที่ผู้สอบจะทำตามคำสั่งนี้ ผู้สอบจะต้องแสดงความรู้ในเรื่องของคำโดยเลือกคำที่ความหมายเหมาะสม เช่น boy girl tall เพื่ออ้างอิงถึงเนื้อหาของภาพ นอกจากนั้นผู้สอบยังต้องแสดงความสามารถทางด้านระบบคำโดยเติมหน่วยคำ -er เข้าข้างท้ายคำว่า tall และผู้สอบต้องแสดงความรู้ในระบบโครงสร้าง โดยจัดเรียงคำต่าง ๆ ไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมเพื่อเรียบเรียงเป็นประโยค The girl is taller than the boy. และเมื่อจะสื่อสาร

ประโยคนี้อย่างผู้ฟัง หรือผู้อ่านก็ต้องอาศัยกฎเกณฑ์เกี่ยวกับระบบเสียง หรือตัวอักษรภาษาอังกฤษ เพื่อสิ่งที่ถ่ายถอดออกมา นั้นจะได้เป็นภาษาที่ถูกต้อง

1.2 ความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยค (Textual knowledge) เป็นความรู้ในการ เรียงร้อยประโยคให้เป็นเรื่องราว โดยถือว่าประโยคเป็นหน่วยหนึ่งของภาษาและในที่นี้หมายถึงประโยค สองประโยคขึ้นไป ในการเชื่อมโยงประโยคเข้าด้วยกันต้องอาศัยกฎเกณฑ์ต่อไปนี้

1.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) ซึ่งประกอบด้วยวิธีการต่าง ๆ ในการแสดงความสัมพันธ์ของความหมาย เช่น การอ้างอิง (Reference) การแทนที่ (Substitution) การย่อ (Ellipsis) และการเชื่อมคำ (Conjunction)

1.2.2 การเรียบเรียงสำนวนโวหาร (Rhetorical organization) เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางความคิดรวบยอดของเรื่องที่ต้องการสื่อสาร และสัมพันธ์กับผลกระทบของเนื้อหาที่มีต่อผู้ใช้ ภาษา ในการเรียบเรียงสำนวนโวหาร ได้แก่ ระเบียบวิธีต่าง ๆ เช่น การเล่าเรื่อง (Narration) การบรรยาย (Description) การเปรียบเทียบ (Comparison) การจัดประเภท (Classification) และการวิเคราะห์กระบวนการ (Process analysis) เป็นต้น

2 ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge) หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวผู้ใช้ภาษา (Language user) กับบริบทหรือสถานการณ์ในการสื่อสาร (The context of communication) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge) ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge) และความรู้เกี่ยวกับภาษา ศาสตร์สังคม (Socio-linguistic knowledge)

2.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge) เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความหมาย (Meaning) หรือเนื้อหาที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อให้แก่ผู้รับสารทราบ ซึ่งอาจเป็นการอ้างอิงหรือการคาดการณ์เกี่ยวกับบางสิ่ง ทั้งนี้ความหมายหรือเนื้อหาเดียวกันอาจถ่ายถอดผ่านรูปแบบภาษาที่ต่าง ๆ กันออกไปได้

2.2 ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge) เป็นความรู้ในการใช้ ภาษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร โดยหน้าที่ทางภาษาแบ่งได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

2.2.1 หน้าที่ทางภาษาที่แสดงความคิด (Ideational function) เป็น หน้าที่ทางภาษาที่มีขอบเขตกว้างขวางที่สุด ซึ่งอาจให้คำจำกัดความได้ว่าเป็นประสบการณ์ทั้งหมด เกี่ยวกับโลกแห่งความเป็นจริง (Experience of the real world) หน้าที่ทางภาษาประเภทนี้ประกอบ

ด้วยการใช้ภาษาเพื่อแสดงเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร หรือแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ หรือ ความรู้สึก ตัวอย่างเช่น การใช้ภาษาเพื่อสื่อความรู้โดยการบรรยาย หรือเขียนลงในบทความเชิงวิชาการ หรืออาจแสดงความรู้สึกเมื่อต้องการถ่ายทอดอารมณ์ของตน โดยจดไว้ในสมุดบันทึกส่วนตัว โดยอาจ ต้องการหรือไม่ต้องการคำแนะนำ หรือความช่วยเหลือก็ตาม

2.2.2 หน้าที่ทางภาษาที่นำไปสู่การปฏิบัติ (Manipulative function) เป็นหน้าที่ทางภาษาที่มีจุดประสงค์ให้มีผลกระทบต่อโลกรอบตัวเรา หน้าที่ทางภาษารูปแบบหนึ่งในกลุ่มนี้ คือ หน้าที่ทางภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือซึ่งช่วยในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไป (Instrumental function) ตัวอย่างเช่น ถ้าต้องการให้ใครบางคนทำบางสิ่งบางอย่างให้ ก็อาจใช้ข้อความที่เป็นการชี้แนะ การขอร้อง การสั่ง หรือ การเตือน เป็นต้น หรืออาจทำกิจกรรมอื่น ๆ โดยแสดงจินตนาการว่าจะทำบางสิ่งบางอย่าง เช่น การยื่นข้อเสนอ การสัญญา หรือการข่มขู่ หน้าที่ทางภาษาอีกรูปแบบหนึ่งในกลุ่มนี้ คือ หน้าที่ทางภาษาที่เกี่ยวกับกฎข้อบังคับ (Regulatory function) ซึ่งให้ความคุมพฤติกรรมของผู้อื่น หรือการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ เช่น การกำหนดบรรทัดฐานความประพฤติหรือบัญญัติกฎหมาย ส่วนหน้าที่ทางภาษารูปแบบสุดท้ายในกลุ่มนี้คือ หน้าที่ทางภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactional function) ใช้เพื่อสร้าง รักษา หรือเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

2.2.3 หน้าที่ทางภาษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้ด้วยตนเอง (Heuristic function) เป็นหน้าที่ทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อสืบทอดความรู้เกี่ยวกับโลกรอบตัวเรา และมักเกิดขึ้นในพฤติกรรมที่ต้องใช้ภาษา เช่น การแสวงหาความรู้ การแก้ปัญหา และการจำ เป็นต้น การใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้อาจมีลักษณะเป็นทางการ เช่น ในสถานการณ์การเรียนวิชาต่าง ๆ ในชั้นเรียน หรือไม่เป็นทางการ เช่น การเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับการใช้ภาษาในการแก้ปัญหาที่อาจเห็นได้จากสถานการณ์ในการเขียนบทความ เพื่อแสดงกระบวนการในการสร้าง การจัดระเบียบ หรือการแก้ไขปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ส่วนตัวอย่างของการใช้ภาษาเพื่อช่วยในการจำข้อมูล ได้แก่ การจดจำข้อเท็จจริง คำศัพท์ สูตร หรือกฎต่าง ๆ เป็นที่น่าสังเกตว่า หน้าที่ทางภาษาประเภทนี้เกี่ยวพันกับการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการถ่ายทอดความรู้ทางภาษา กล่าวคือ มีประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา ตัวอย่างเช่น เมื่อครูภาษาอังกฤษชี้ไปที่หนังสือเล่มหนึ่งแล้วพูดว่า The book is on the table. ข้อความนี้มีได้เป็นการให้ข้อมูล กล่าวคือ ครูมิได้แสดง "หน้าที่ทางภาษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง" เพื่ออธิบายความหมายของคำบุพบท on ในภาษาอังกฤษ

2.2.4 หน้าที่ทางภาษา เพื่อการแสดงจินตนาการ (Imaginative function)

ช่วยให้สามารถสร้าง หรือเล่าเรื่องราวเพื่อสร้างความสนุกสนานหรือเพื่อความบันเทิงซึ่งเป็นคุณสมบัติพิเศษของตัวภาษาเอง ตัวอย่างเช่น การเล่าเรื่องตลก การสร้างหรือการสื่อสารเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการ การเปรียบเทียบ หรือการใช้กลวิธีในการประพันธ์ตลอดจนการชมละคร หรือภาพยนตร์ และการอ่านงานเขียน เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น หรือบทกวี เพื่อความเพลิดเพลิน

2.3 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge) หมายถึง ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และเป็นที่ยอมรับในแต่ละกลุ่มสังคมและวัฒนธรรม กล่าวคือ เป็นความรู้ที่มีส่วนช่วยควบคุมการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้ความสามารถที่อยู่ในกลุ่มของความรู้เกี่ยวกับสังคมภาษาศาสตร์มีดังนี้

2.3.1 ความไวต่อความแตกต่างกันของภาษาถิ่น หรือความหลากหลายของภาษา (Sensitivity to dialect or variety) หมายถึง ความสามารถในการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการใช้ภาษาให้เหมาะสม โดยมีความตระหนักว่าภาษาที่มีความหลากหลายในการใช้ เนื่องจาก การที่ผู้ใช้ภาษามีถิ่นที่อยู่ หรือกลุ่มสังคมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งความหลากหลายของภาษาเนื่องจากสังคม หรือถิ่นฐานนี้เรียกว่า ภาษาถิ่น นอกจากนั้นเกณฑ์ในการตัดสินว่า ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมเพียงไรก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในการใช้ภาษานั้นด้วย

2.3.2 ความไวต่อความหลากหลายของทำเนียบภาษา (Sensitivity to register) หมายถึง ความสามารถในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ภาษาโดยคำนึงถึงทำเนียบภาษา (Register) หรือความแตกต่างในการใช้ภาษาในภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งเนื่องมาจาก เนื้อเรื่อง และสถานการณ์ในการสื่อสาร ทักษะมาลา (Mode of discourse) และลีลาภาษา (Style of discourse)

ความแตกต่างในการใช้ภาษาอันเนื่องมาจากเนื้อเรื่อง และสถานการณ์ในการสื่อสารนั้น ผู้ใช้ภาษาควรคำนึงว่าภาษาที่ใช้บรรยายในชั้นเรียน ย่อมแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในการพากย์ฟุตบอล

ความแตกต่างในการใช้ภาษาอันเนื่องมาจากทักษะมาลา คือ การใช้ภาษาในการเขียน หรือการพูดย่อมแตกต่างกัน เช่น หากใครก็ตามที่ต้องการจดบันทึกบทสนทนา หรือเสนอข้อเขียนออกมาในรูปบทสนทนา ย่อมจะเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างภาษาพูด และภาษาเขียนเป็นอย่างดี

ความแตกต่างในการใช้ภาษาอันเนื่องมาจากลีลาภาษา เป็นความแตกต่างที่เกิดจาก ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ซึ่งมีผลให้ผู้ใช้งานภาษาในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 5 ระดับ คือ เป็นพิธีการ (Frozen) เป็นทางการ (Formal) เป็นกลาง (Consultative) ตามสบาย (Casual) และแสดงความคุ้นเคย (Intimate) ทั้งนี้ผู้ใช้งานภาษาควรระลึกรู้ไว้เสมอว่า การใช้ทำเนียบภาษาที่ไม่เหมาะสม ผู้ฟังอาจตีความว่า เป็นการแสดงความหยิ่งยะโส หรือหยาบคายได้

2.3.3 ความไวต่อความเป็นธรรมชาติในการใช้ภาษา (Sensitivity to naturalness) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาที่นอกจากจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แล้วยังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับเจ้าของภาษา (A Native-like way) ตัวอย่างจะเห็นได้จากประโยคที่ผู้พูด B พูดต่อไปนี้

A : Why are you yelling?

B : Because I have much anger with him.

จะเห็นได้ว่า การที่ผู้พูด B ใช้ภาษาที่แปลก โปราณ และไม่เป็นธรรมชาติเช่นนี้ย่อมมีผลต่อความสามารถในการตีความของผู้ฟังด้วย ลองเปรียบเทียบประโยค I wish you wouldn't do that. กับประโยค I would feel better by your not doing that. หรือประโยค I have my doubts. กับประโยค I have several doubts. จะเห็นว่า ประโยคแรกของประโยคทั้ง 2 คู่นี้ เป็นธรรมชาติมากกว่า และไม่ก่อให้เกิดความสับสนอย่างประโยคหลัง

2.3.4 ความสามารถในการตีความข้อความที่มีการอ้างอิงทางวัฒนธรรมและมีการใช้ศิลป์ในการประพันธ์ (Ability to interpret cultural references and figures of speech) ความสามารถที่จะใช้และตีความข้อความที่สามารถอ้างอิงไปถึงวัฒนธรรมเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำ เนื่องจากคำศัพท์ในภาษาหนึ่ง ๆ มีที่มาจากวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติ อาจเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ สถานที่สถาบัน หรือผู้คน ตัวอย่างเช่น หากจะเข้าใจบทสนทนาต่อไปนี้ได้ดี ผู้ใช้ภาษาก็ควรรู้ความหมายของคำว่า Waterloo ซึ่งใช้เพื่อแทน ความพ่ายแพ้ที่นำมาซึ่งผลอันเลวร้าย

A : I hear John didn't do too well on his final exam.

B : Yeah, it turned out to be his Waterloo.

ความเข้าใจความหมายของสถานที่เพียงในระดับแปลความ โดยไม่รู้ว่ชื่อนั้นมีความหมายแฝงอย่างไร จะไม่ช่วยให้ตีความคำพูดของ B ได้อย่างถูกต้อง

โดยสรุปแล้ว องค์ประกอบของความรู้ภาษาอังกฤษนั้นประกอบด้วย ความรู้ในการควบคุมโครงสร้างภาษาที่มีแบบแผน เพื่อใช้ในการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของข้อความที่มีการสื่อสาร และเพื่อจัดเรียงประโยคเหล่านั้นเข้าเป็นเรื่องราว รวมทั้งความรู้ในการใช้ภาษาโดยคำนึงถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้ใช้ภาษา กับบริบทหรือสถานการณ์ในการสื่อสาร อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษา และความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

2.1 ความหมายของคำว่า "ความเรียง"

ความเรียง เป็นงานเขียนร้อยแก้วที่ผู้เขียนต้องการสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึก ไปยังผู้อ่านโดยผ่านการเลือกสรรการใช้ถ้อยคำอย่างสละสลวย ได้มีนักศึกษามากท่านได้ให้ความหมายของคำว่า "ความเรียง" ไว้ดังนี้

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2529 : 335) ได้ให้ความหมายของคำว่า "ความเรียง" ว่า หมายถึง "งานเขียนที่แต่งหรือเรียบเรียงขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติ หรือความต้องการให้ผู้อื่นทราบ ส่วนเรียงความจัดเป็นความเรียงชนิดหนึ่งที่มีรูปแบบเฉพาะตัวต่างจากงานเขียนประเภทอื่น"

ประกาศรี สีนอ้าไพ (2531 : 73) ให้ความหมาย ความเรียง ว่า หมายถึง “การนำถ้อยคำมา เรียบเรียงเป็นข้อความเพื่อแสดงความคิดความรู้สึก ความเข้าใจของผู้เรียบเรียงให้ผู้อื่นทราบ ประโยค แต่ละประโยคที่มีเนื้อเรื่องติดต่อกันเป็นข้อความใหญ่ จะเรียกว่า ความเรียงเรื่องหนึ่ง”

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (ม.ป.ป. : 6) กล่าวว่า ความเรียง หมายถึง “งานเขียนที่ผู้เขียนใช้ จินตนาการหรือความคิดคำนึงของตนเขียนสารออกมาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย ประทับใจผู้อ่าน ผู้ฟัง และให้ความรู้สึกในทางเพลิดเพลินเจริญใจ และประดับสติปัญญาไปด้วยโน้มน้าว”

ไพฑูริย์ สินลารัตน์ (2533 : 12) อธิบายความหมายของ ความเรียง ว่า “เป็นงานเขียนร้อยแก้ว ที่มีการเลือกสรรถ้อยคำมาผูกเป็นประโยค เป็นข้อความอย่างสละสลวย”

จากการให้ความหมายของคำว่า “ความเรียง” ดังกล่าวสรุปได้ว่า “ความเรียง” เป็นการเขียนที่ มุ่งแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ทศนะของผู้เขียน โดยการนำเอาถ้อยคำมาเรียบเรียงเป็นประโยค และข้อความที่สละสลวย สื่อสารได้ตรงตามต้องการ

2.2 ประเภทของความเรียงภาษาไทย

ความเรียงภาษาไทยสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยอาศัยแนวทางการ พิจารณา ดังนี้

สิทธิ พิณีจกุลดล (2514 : 8) ได้แบ่งความเรียงโดยพิจารณาหน่วยงานในการเขียนไว้ 5 ประเภท คือ

1. ความเรียงเรื่องประวัติต่าง ๆ การเขียนความเรียงประเภทนี้มักให้ไวยากรณ์ของบรรยาย เรื่องที่นำมาเขียนมักเป็นข้อเท็จจริง ไม่ต้องแทรกความรู้สึก
2. ความเรียงเรื่องสุภาษิต กระทู้ธรรม และนามธรรม วิธีเขียนความเรียงประเภทนี้ต้อง อธิบายหรือให้คำจำกัดความของภาษิต หรือนามธรรมต่าง ๆ แล้วบรรยายให้ได้ความชัดเจนมักใช้ ไวยากรณ์ของเทศนา
3. ความเรียงเชิงให้ความรู้ วิธีเขียนความเรียงประเภทนี้ต้องอาศัยเรื่องราวจากประเพณี-

การณืเป็นข้อมูล โวหารที่ใ้หมักเป็นบรรยายโวหาร

4. ความเรียงแสดงความคิดเห็น วิธีเขียนความเรียงประเภทนี้ ผู้เขียนมีอิสระจะแสดงความคิดเห็นอย่างไรก็ได้ โดยอาศัยความเป็นจริงและหลักของเหตุผล

5. ความเรียงแสดงความรู้สึก ส่วนสำคัญของความเรียงประเภทนี้ คือ ความรู้สึกที่แสดงออก โวหารที่ใ้ส่วนใหญ่จะเป็นพรรณนาโวหาร

เปลื้อง ณ นคร (2516 : 141) ได้แบ่งความเรียงโดยพิจารณาจากลักษณะของโครงเรื่องไว้ 4 ประเภท คือ

1. ความเรียงเรื่องประวัติศาสตร์ ได้แก่ ประวัติบุคคล ประวัติสมัยต่าง ๆ ตำนาน
2. ความเรียงหมวดพรรณนา ได้แก่ พรรณนาถิ่นฐานบ้านเมือง พรรณนาความรู้สึกนึกคิด พรรณนาหนังสือและเรื่องบันเทิงคดี พรรณนาเรื่องทั่ว ๆ ไป

3. ความเรียงแผนกวรรณคดีวิจารณ์ ได้แก่ วิจารณ์หนังสือต่าง ๆ วิจารณ์เรื่องเบ็ดเตล็ด

4. ความเรียงเกี่ยวกับปัญหาธรรม ภาษิตต่าง ๆ

นอกจากนั้นยังแบ่งความมุ่งหมายของการเขียนนี้มี 2 ประเภท คือ

1. ความเรียงเชิงสาระ นักไปทางวิชาการ ผู้เขียนต้องอธิบายความรู้อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่คำนึงการใช้สำนวนโวหาร และความเพลิดเพลินของผู้อ่าน

2. ความเรียงเชิงปถิณกะ เน้นการให้ความคิดแก่ผู้อ่าน และคำนึงถึงความเพลิดเพลินเป็นประการแรก

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 4) ได้แบ่งความเรียงโดยพิจารณาจากโอกาสในการเขียนได้ 2 ประเภท คือ

1. ความเรียงสอบไล่

2. ความเรียงนอกห้องสอบไล่ หรือความเรียงเรียงความของผู้คงแก่เรียน

นอกจากนี้ยังแบ่งตามลักษณะของหัวเรื่องไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. ความเรียงชีวประวัติหรือบุคคล

2. ความเรียงแบบปัญหา หัวข้อความเรียงเรียงความอาจมีลักษณะเป็นแบบ กระชู้ชรรวม สุภาษิตหรือคำพังเพย การอภิปรายทางวิชาการ หรือการโต้วาที

3. การเขียนคำปราศรัย หรือสุนทรพจน์
4. การเขียนวิจารณ์หนังสือ
5. การเขียนวิจารณ์เหตุการณ์และสถานการณ์

จากแนวคิดของนักการศึกษาในเรื่องการแบ่งประเภทความเรียงสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของความเรียง พิจารณาจากลักษณะของโครงเรื่อง ความมุ่งหมายของการเขียน ท่วงทำนองการเขียน โอกาสของการเขียนและลักษณะของหัวข้อเรื่อง ทำให้มองเห็นแนวความคิดและเนื้อหาสาระของผู้เขียนที่ต้องการสื่อไปยังผู้อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3 ลักษณะของความเรียงภาษาไทยที่ดี

ความเรียงที่ดี ได้แก่ ความเรียงที่เขียนอย่างถูกต้อง ชัดเจน มีการเรียบเรียงเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านอ่านเข้าใจเรื่องได้ง่าย รู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ในการเขียนอย่างสละสลวย สร้างความประทับใจให้ผู้อ่าน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ระบุลักษณะของความเรียงที่ดีไว้ดังนี้

สนิท ตั้งทวี (2529 : 120-124) ได้กล่าวถึงลักษณะของความเรียงที่ดีว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

1. ความชัดเจน (Perspicuity) หมายถึง ความชัดเจนในการใช้ถ้อยคำที่จะช่วยให้การสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนตรงกัน
2. ความเรียบง่าย (Simplicity) ได้แก่ การใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย แต่มีผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้อ่าน หลีกเลี่ยงการใช้คำฟุ่มเฟือย อ้อมค้อม
3. ความกระชับ (Brevity) หมายถึง การใช้คำน้อยแต่มีน้ำหนัก และมีความชัดเจน
4. ความประทับใจ (Impressiveness) เกิดจากการที่ผู้เขียนใช้ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน เช่น การเน้นคำ การใช้คำที่ขัดแย้ง เป็นต้น
5. ความไพเราะ (Euphony) ได้แก่ การเลือกใช้คำที่มีเสียงวรรณ ไพเราะหู
6. การสร้างภาพ (Picturesqueness) เป็นเทคนิคการเขียนให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ โดยใช้ถ้อยคำที่ให้ความรู้สึกและอารมณ์
7. โครงสร้างของประโยค (Structure of sentence) ได้แก่ การเลือกใช้ไวยากรณ์ ในการ

เขียนให้ถูกต้อง ทั้งในเรื่องการลำดับที่ของวลี หรืออนุประโยค เอกภาพของประโยค เป็นต้น

ประกาศรี สีนอำไพ (2531 : 73) กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดีว่า ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วน ดังนี้

1. เอกภาพ (Unity) ได้แก่ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เรียงความเรื่องหนึ่ง ๆ จะต้องมีความและความมุ่งหมายอันสำคัญเพียงอย่างเดียว
2. สัมพันธภาพ (Coherence) ได้แก่ ความเกี่ยวโยงข้อความต่าง ๆ จะต้องดำเนินไปเป็นลำดับต่อเนื่องกัน ความคิดที่เขียนลงไปนั้นจะต้องมีลำดับรับกัน ให้เนื้อความต่อกันประดุจลูกโซ่ อย่าให้เนื้อความขาดห้วน และต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ
3. สารัตถภาพ (Emphasis) ได้แก่ การเน้นใจความที่สำคัญ ความโดดเด่นสนับสนุนเนื้อเรื่องให้เด่นชัด จะต้องอยู่ในหน้าที่เด่น และต้องมีเนื้อที่มาก ส่วนผลความต้องกล่าวแต่น้อยเพื่อไม่ให้แย่งที่ข้อความสำคัญ ต้องมีการเสนอความคิดอย่างชัดเจน เป็นระบบระเบียบ มีความกระชับ มีการใช้ถ้อยคำและรูปประโยคให้เหมาะสมตามสมัยนิยม

ดวงใจ ไทยอุบล (2539 : 10-12) ได้ให้หลักของการเขียนความเรียงที่ดีไว้ 7 ข้อ สรุปได้ดังนี้

1. ความชัดเจน กล่าวคือ ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่ให้ความหมายชัดเจน ให้ประโยคที่ไม่คลุมเครือหรือกำกวม โดยผู้เขียนต้องคำนึงอยู่เสมอว่าผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องและผู้เขียนเขียนได้ ขึ้นอยู่กับการใช้คำ ประโยค และสำนวนของผู้เขียนเอง
2. ความถูกต้อง โดยผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ
3. ความกระชับ หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร ภาพพจน์ การรวมประโยคได้อย่างชัดเจน มีน้ำหนัก และกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ
4. ความเรียบง่ายในการใช้ภาษา ต้องเลือกใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ หรือใช้คำพุ่มเพื่อย เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสับสนและเบื่อหน่าย
5. ความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน
6. ความประทับใจ ในการใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิด

ประทับใจ

7. ความไพเราะในการใช้ภาษา ผู้เขียนควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา การนำเสนอเนื้อหา

แอล จี อาเล็กซานเดอร์ (L.G. Alexander 1971 : 8-21) ได้ให้หลักในการเขียนความเรียงที่ดีไว้ว่า ในการเขียนความเรียงแต่ละครั้งนั้นผู้เขียนต้องกำหนด บทนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง (Introduction) ตัวเนื้อเรื่อง (Body) และบทสรุป (Conclusion) นับเป็นการวางแนวทางในการเขียนที่ดี และเมื่อผู้เขียนได้ฝึกตามหลักดังกล่าว ผู้เขียนจะสามารถวางแนวทางการเขียนที่เน้นความสำคัญของข้อมูลที่ปรากฏในความเรียงได้เด่นชัดขึ้น

จากข้อเสนอแนะทั้งหมดจะเห็นว่า ความเรียงที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วย เนื้อหาดีมีสาระ และเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง มีความเป็นเอกภาพ มีการแสดงความคิดเห็นดี และมีการจัดลำดับความคิดที่ถูกต้อง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน และนำมาเรียบเรียงเป็นประโยคตลอดจนเป็นข้อความได้อย่างถูกต้อง สื่อความหมายอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังรวมถึงการนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องตามแนวทางการเขียนที่ดี ซึ่งหมายถึง การกำหนด บทนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง (Introduction) ตัวเนื้อเรื่อง (Body) และบทสรุป (Conclusion) สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ความเรียงประสบผลตามความมุ่งหมายของผู้เขียนได้เป็นอย่างดี

2.4 การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

การทำงานเขียนเพื่อประเมินความก้าวหน้า และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยนั้น ผู้สอนควรให้งานแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอทั้งในห้องเรียน และให้เป็นการบ้าน เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนพร้อมกับประเมินควบคู่กัน ส่วนการให้งานเขียนในการทดสอบนั้น ควรคำนึงถึงการเรียบเรียงความคิด และการเขียนเพื่อสื่อสารความคิด ส่วนการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยจากผลงานเขียน ผู้สอนควรสร้างเกณฑ์ประเมินงานเขียนแต่ละประเภทในด้านเนื้อหา รูปแบบ และการใช้ภาษา ส่วนการตรวจให้คะแนนควรให้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน โดยมีขั้นตอน และวิธีการในการตรวจที่มีความตรง และความเที่ยงในระดับสูง ถ้าจำเป็นต้องใช้ผู้ตรวจคนเดียวต้องสร้างมาตรการเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดอันเกิดจากอคติของผู้ตรวจ (วรรณา บัวเกิด 2537 : 252)

ฟอเลย์ (Foley อ้างถึงใน จิตตปัญญา ศรีไสย์ และม.ล. อัจจิมา เทวกุล 2536 : 13) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงว่า คือการประเมินการเรียบเรียงความคิดและการใช้ภาษาในการแสดงความคิด สิ่งที่ควรระวังวัดความสามารถในการเขียนความเรียงได้แก่

1. ความคิด (Ideas) ได้แก่ เนื้อหาที่ตรงประเด็น การแสดงเหตุผล การแสดงอารมณ์ความรู้สึกโดยใช้น้ำเสียง
2. การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) ได้แก่ คำโครงเรื่อง ที่เป็นระเบียบ ชัดเจน การเน้นประเด็นสำคัญ
3. สีสากการเขียน (Style) ท่วงทำนองการเขียนเฉพาะตน
4. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การเขียนตัวสะกดการันต์ การเว้นวรรคตอน และการเขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. การเลือกใช้คำ (Choices of words) ได้แก่ ความชัดเจนของถ้อยคำ การใช้คำได้ตรงความหมาย ทั้งความหมายโดยตรง ความหมายโดยนัย และการใช้คำเหมาะกับระดับภาษา

นอกจากนี้ การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงนั้น อาจสร้างเกณฑ์โดยพิจารณาจากรูปแบบ ผู้สอนแต่ละคนสามารถสร้างเกณฑ์ในการประเมินการเขียนแต่ละประเภท โดยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

1. การเสนอเนื้อหา พิจารณาจากประเด็นความคิด การจัดลำดับความคิด การขยายความคิด
2. รูปแบบ พิจารณาจากความถูกต้องของรูปแบบการเขียนแต่ละชนิด
3. การใช้ภาษา พิจารณาจากการใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงประโยค

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 12) ได้ให้หลักการสำหรับอาจารย์ผู้ประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนิสิต นักศึกษา ไว้ว่า การตรวจคะแนนควรพิจารณาจากหัวข้อต่อไปนี้

1. สาระของความเรียง เรื่องที่สามารถอธิบายสาระครอบคลุมหัวใจเรื่องได้มาก จะได้รับการตัดสิน จากผู้ตรวจให้เป็นความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง
2. การเสนอความคิดเห็น ความเรียงที่ได้คะแนนสูงจะเสนอความคิดเห็นสอดแทรกในขณะที่ยธิบายประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน ความเรียงที่มีข้อคิดเห็นดี น่าสนใจจะได้คะแนนสูง

3. จำนวนภาษา และวิธีการเขียนความเรียง สามารถเขียนได้สละสลวย ต่อเนื่อง ชวนอ่าน และน่าสนใจ
4. สะอาด ลายมือดี ตัวสะกด การันต์ถูกต้อง

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย โดยทั่วไป ควรพิจารณาในเรื่องคุณภาพของผลงาน ทั้งในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา สำหรับการใช้เกณฑ์ในการตรวจนั้นถือเป็นสิ่งจำเป็น ผู้ตรวจจะต้องใช้ดุลยพินิจในการเลือกหลักเกณฑ์ ให้เหมาะกับระดับชั้นของนักเรียน ลักษณะงานเขียนแต่ละประเภท ตลอดจนระยะเวลา และวัตถุประสงค์ของการตรวจ ประเมินผลการเขียนความเรียง

3. ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการเขียนหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

แรนดอลล์ อี เดกเกอร์ (Randall E. Decker, 1969: XI) ได้ให้ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ว่า เป็นวิธีการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายหลักที่จะอธิบายข้อมูลหรือความคิดของผู้เขียนออกมาให้อ่านเข้าใจ โดยที่จุดมุ่งหมายหลักไม่ใช่เพื่อที่จะเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่าการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษมักจะมีการใช้วิธีการเขียนเชิงเล่าเรื่องเข้ามาเป็นหนึ่งในเทคนิคการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และจุดมุ่งหมายหลักก็ไม่ใช่เพื่อที่จะสร้างภาพหรือจินตนาการที่ชัดเจนขึ้นสำหรับผู้อ่าน แม้ว่าจะมีการบรรยายเข้ามาเกี่ยวข้องและจุดมุ่งหมายหลักก็ไม่ใช่เพื่อจูงใจหรือโน้มน้าวให้อ่านเห็นด้วยกับผู้เขียน แม้ว่าจะมีการยกเหตุผลข้อโต้แย้งเข้ามาใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษในบางเทคนิค แต่จุดมุ่งหมายหลัก คือ เพื่อต้องการที่จะให้ข้อมูลหรือรายละเอียดที่ถูกต้องแก่ผู้อ่าน

วิลเลียมส์ บาร์บารา (Williams Barbara, 1978: 5) ได้ให้ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า เป็นการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายที่จะขยายความให้ผู้อ่านเข้าใจบางสิ่งบางอย่าง เช่น คำ ข้อความ การทำกิจกรรมต่างๆ และความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องราวต่างๆ โดยการอาศัยความรู้ที่ผู้เขียนมีอยู่ เพราะในการอธิบายนั้นผู้เขียนจะต้องมีทั้งข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นประกอบไปด้วย อย่างไรก็ตามการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแตกต่างจากการเขียน 3 ประเภทต่อไปนี้ คือ การรายงานข่าว (News reporting) ซึ่งจะมีเฉพาะข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงไม่มีการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน การเขียนเชิงเล่าเรื่อง (Narrative) ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงลำดับขั้นตอนที่เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นในชีวิตของคนเรา โดยไม่มีการแสดงความคิดเห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องนั้นๆ และการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษซึ่งจะเป็นการเขียนเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติทางกายภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะไม่มีการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนร่วมด้วย แต่ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นแต่ละย่อหน้าจะต้องมีการอธิบายความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างเด่นชัด เพื่ออธิบายใจความหลักที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

อีริค กูลด์ (Eric Gould, 1989: 151) ได้ให้ความหมายของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ คือ กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้อื่นทราบลักษณะหรือกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นการชี้แจงเหตุผลให้ผู้อื่นเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษจะต่างจากการเขียนเชิงโน้มน้าวเพราะการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้มุ่งที่จะทำให้ผู้อ่านเชื่อหรือเห็นคล้อยตามกับผู้เขียน แต่มุ่งที่จะให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมา เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่การโน้มน้าว แต่อยู่ที่ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความกระจางและเข้าใจอย่างถูกต้องมากกว่า

เจมส์ เอ ดับบลิว เฮฟเฟอร์แนน (James A.W. Heffernan, 1986: 89) ได้ให้คำนิยามของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเป็นการเขียนซึ่งมีจุดมุ่งหมายจะให้เป็นข้อมูลที่อ้างอิง และเชื่อถือได้โดยที่ผู้เขียนพยายามจะหาวิธีอธิบายเรื่องเกี่ยวกับใครคนใดคนหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในโลกนี้ซึ่งอยู่นอกตัวผู้เขียนให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยใช้วิธีการหลายๆ อย่างประกอบการอธิบาย

พรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedi, 1988: 136) ได้กล่าวถึงการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเป็นการเขียนประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายเบื้องต้นที่จะอธิบายความหรือทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยการชี้แนะ การเสนอข้อมูล ข้อเท็จจริง และรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่กล่าวถึงนั้น ในการที่จะทำให้สิ่งที่กล่าวถึงเป็นที่เข้าใจอย่างเด่นชัดขึ้น บางครั้งอาจใช้การเขียนเชิงเล่าเรื่อง (Narration) และการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ (Description) เข้ามาเป็นเทคนิคหนึ่งในการอธิบายความ แต่ทั้งนี้หน้าที่เบื้องต้นของข้อความเหล่านั้นจะต้องมุ่งที่จะให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องที่กล่าวถึง ไม่ใช่มุ่งที่จะให้ผู้อ่านติดตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือสร้างภาพในจินตนาการจากเรื่องที่อ่าน

นอกจากนี้ ทศนีย์ ภูมิรัตน์ (2535: 22) ยังได้กล่าวถึงการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นข้อเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ในการเสนอความรู้ ทัศนะ ข้อเท็จจริง รวมทั้งความคิดเห็นต่อผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่กล่าวถึง และมักจะเป็นข้อเขียนในสาขาวิชาต่างๆ เช่น สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ เป็นต้น

จากความคิดเห็นทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ หมายถึงการเขียนเพื่อชี้แจงหรือให้ข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริง ให้ผู้อ่านได้เข้าใจ โดยใช้การเรียบเรียงถ้อยคำ หรือภาษา เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดความกระจ่างในเรื่องที่ผู้เขียนต้องเสนอ ไม่ว่าจะเป็นการอธิบายเกี่ยวกับความหมายของคำ ข้อความ กระบวนการในการทำกิจกรรมต่างๆ หรือแม้แต่มุมมองของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง

3.2 ความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ นับเป็นการเขียนอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งจัดว่ามีความสำคัญในชีวิตคนเราไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตทั่วไป ในสังคม ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้มีความรู้ความชำนาญทางด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเอาไว้มากมายหลายประการด้วยกัน ดังนี้

แรนดอล อี เดคเกอร์ (Randall E. Decker 1969: XI) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ความเรียงภาษาอังกฤษว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษจัดเป็นหนึ่งในรูปแบบของการเขียนเพื่อการสื่อสารเบื้องต้น ซึ่งผู้เขียนจะเกี่ยวข้องและมีโอกาสได้ใช้บ่อยครั้งที่สุด ทั้งการใช้ในการเขียนที่ไม่เป็นทางการ เช่น การจดบันทึกประจำวัน การเขียนจดหมาย และการเขียนที่เป็นทางการ เช่น การเขียนรายงาน การเขียนเรียงความและการเขียนภาคินพนธ์ เป็นต้น

ไดแอน เอ ไวเบอร์ (Diane A. Wibur, 1969: 107) เป็นอีกผู้หนึ่งที่เห็นความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยกล่าวว่า ในบรรดางานเขียนทั้งหลาย งานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษจัดเป็นการเขียนประเภทหนึ่งที่เรามีโอกาสใช้บ่อยที่สุด การเขียนประเภทนี้จะใช้ทุกครั้งที่มีจุดมุ่งหมายจะอธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ต้องการจะสื่อสาร ซึ่งในชีวิตประจำวันนั้นการพูดหรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้นับเป็นสิ่งสำคัญมากของการสื่อสาร

ฮอลลี ฮิคเลอร์ และโลเวลล์ ซี เมย์ (Holly Hickler and Lowell C. May, 1980: 130) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นแม้จะฟังดูไม่ค้ำหู แต่ความจริงแล้วในชีวิตของคนเรานั้นจำเป็นต้องใช้ทักษะนี้ตลอดเวลา เช่น เวลาที่ต้องการแนะนำวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ให้คนที่ไม่เคยไปได้ทราบ เวลาที่จะพูดให้คนอื่นเชื่อถือ เวลาที่จะพูดอธิบายให้ผู้ปกครองเข้าใจเมื่อต้องการขออนุญาตทำงานทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเวลาที่ต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ ทั้งหมดนี้จะสามารถทำได้ดีถ้าเป็นผู้ที่มีข้อมูลในเรื่องเหล่านั้นมากๆ และรู้จักวิธีการที่จะจัดระบบความคิดในการที่จะเขียนข้อความออกมาในลีลาที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้เป็นอย่างดี

อลิซาเบธ แมคมาฮาน และซูซาน เดย์ (Elizabeth McMahan and Susan Day 1984: 149) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้เช่นกันว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเป็นการเขียนที่ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันมาก เพราะผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในเรื่องของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษกระบวนกรคิดหาเหตุผล การให้นิยามคำ การแยกประเภทของงาน การวิเคราะห์ปัญหา การเปรียบเทียบผลงานที่ทำขึ้นมา และการหาสาเหตุที่ทำให้เกิดผลต่างๆ ขึ้นมาได้เป็นอย่างดี

จูดี อาร์ โรเจอร์ส และ เกลิม ซี โรเจอร์ส (Judy R. Rogers and Glem C. Rogers, 1991: 62) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า บ่อยครั้งที่คนเรามีโอกาสใช้การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ทั้งในงานที่เราเรียนในสถานศึกษา และทั้งในธุรกิจหรืองานอาชีพของเรา ทั้งนี้เราจะต้องใช้การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษในการอธิบายความคิดของเราให้ผู้อ่านหรือผู้คนที่เราติดต่อด้วยได้เข้าใจตรงตามที่เราต้องการ

นอกจากไพโรพิมล ชุตติศิลป์ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 136) ยังได้ให้ข้อคิดเห็นในเรื่องความสำคัญของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของคนเรามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียนรายงานนั้น การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษใช้เป็นพื้นฐานที่สำคัญและบ่อยครั้งมากที่สุดในการเขียน รองลงมาคือ การเขียนเชิงโน้มน้าว และการเขียนเชิงเล่าเรื่องตามลำดับ และนอกจากนั้นการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษยังใช้ในการเขียนจดหมายส่วนตัว การบันทึกในสมุดบันทึกประจำวัน ใช้วงการธุรกิจ การเขียนรายงานต่างๆ

กล่าวโดยสรุปแล้วการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะนอกจากจะจำเป็นสำหรับการเขียนโดยทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังสามารถใช้ในการประกอบอาชีพการงาน การดำเนินงานทางธุรกิจ ตลอดจนมีประโยชน์ต่อการเขียนงานเชิงวิชาการอีกด้วย ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษดีก็จะมีโอกาสดำรงหน้าที่ทั้งทางการศึกษาและการประกอบอาชีพต่อไป

3.3 ความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เพื่อชี้แจงหรือให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ที่เชื่อถือได้ให้ผู้อ่านได้เข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อออกมา ไม่ว่าจะข้อมูลนั้นจะเป็นการชี้แจงเพื่อให้เข้าใจความหมายของคำ ข้อความ ขั้นตอนของกระบวนการหรือวิธีการทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการทำความเข้าใจในความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ในการที่จะถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลเหล่านี้ให้ผู้อ่านเข้าใจนั้น ผู้เขียนย่อมจะต้องอาศัยความรู้และความสามารถในการใช้ถ้อยคำภาษาในการสื่อความหมายออกมาให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ซึ่งความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาที่จะช่วยให้งานเขียนมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องประกอบไปด้วยความรู้ความสามารถหลายด้านด้วยกัน เช่น ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์ ด้านกลไกในการเขียน ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ดังนั้นผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนประเภทนั้นเป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงขอเสนอความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบที่จำเป็นและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความรู้และความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค

ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนจำเป็นจะต้องมีความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคเป็นอย่างดีจึงจะสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้อง อ่านแล้วเข้าใจง่าย เพราะภาษาเขียนนั้นเป็นภาษาที่จะต้องอาศัยความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นหลัก (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532: 108) ภาษาเขียนนั้นมักเป็นภาษาที่เป็นทางการมากกว่าภาษาพูด เพราะฉะนั้นการใช้ภาษาในการเขียน จึงต้องมีความระมัดระวังในเรื่องของการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค เพราะการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง หรือการเขียนประโยคผิดโครงสร้างจากที่กำหนดไว้ในแบบแผนจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป ไม่สามารถจะสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ

สำหรับในเรื่องของความรู้และความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น แม้จะมีผู้เชี่ยวชาญในการเขียนได้กล่าวไว้ไม่มากนัก แต่ก็พอที่จะสรุปรวมไว้ได้ดังนี้

แมรี ลีน เคลช และโทมัส เคลช (Mary Lyne Kelsch and Thomas Kelsch, 1981: 136) ได้อธิบายถึงโครงสร้างของภาษาว่า ประกอบด้วยการใช้คำ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์ พร้อมทั้งกล่าวว่า "การเขียนที่ดีและมีประสิทธิภาพในการสื่อสารสูงนั้นจะต้องมีความถูกต้องในด้านการใช้ภาษา" ผู้เขียนจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ในการใช้ภาษา นอกจากนี้คุณภาพของงานเขียนยังขึ้นอยู่กับความถูกต้องและความเหมาะสมในการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ถ้าผู้เขียนใช้ภาษาได้ดี ถูกต้องตามหลักการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคแล้ว งานเขียนก็ย่อมได้รับการยอมรับมากขึ้น"

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983: 15) ได้กล่าวถึง การเน้นให้นักเรียนมีความรู้ด้าน ไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ว่าความถูกต้องด้านการใช้ภาษา (Accuracy) เป็นพื้นฐานสำคัญ ให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความด้วยตนเองได้ดี

ตาตัง เซทเทีย มูฮิดิน (Tatang Setia Muhyidin, 1990: 48-50) ได้กล่าวถึง การเขียนความ เรียงโดยอาศัยการใช้คำเชื่อมตัวใดตัวหนึ่งมาเชื่อมระหว่างประโยคที่เป็นเหตุและผล โดยในขั้นแรกจะ ต้องแต่งประโยคเดี่ยวขึ้นมา 2 ประโยคก่อน แล้วเลือกว่าจะใช้ because, although หรือ such.....as จึงจะทำให้ประโยคถูกต้องตามที่ต้องการสื่อสาร เช่น

ประโยค a) The policeman saw me driving at 40 mph. on a 35 mph. street.

ประโยค b) He gave me a ticket.

ผู้เรียนจะต้องใช้ because เป็นคำเชื่อมสาเหตุและผลของประโยคเข้าด้วยกัน และต้องใช้คำ เชื่อมนั้นได้ถูกต้องตามลักษณะโครงสร้างของประโยค คือ

Because the police saw me driving at 40 mph. on a 35 mph. street, he gave me a ticket.

ในการทำงานเดียวกัน ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องของคำเชื่อม และการใช้คำ และ วลีในการ เชื่อมโยงประโยค (Transitional words and phrases) เช่น ในการอธิบายโดยอาศัยการเปรียบเทียบ ความเหมือนและความต่างนั้นผู้เรียนจะต้องเลือกใช้การเชื่อมประโยคด้วยคำและวลีเชื่อมโยง ประโยคให้ถูกต้อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

as.....as : Dani is as good an athlete as Arisk.

Like : Tony's coat is like Dani's

Like Gandhi, King also wanted to do good thing for human being.

More....than : John has more enthusiasm than intelligence.

On the contrary : Jakarta is not an interesting place to me. On the contrary I find it boring.

On the other hand : It's not very hot today. On the other hand, it is not cool, either.

Similar to : Similar to Bali, Pelabuhan Ratu can attract many tourists.

จอย เอ็ม รีด (Joy M. Reid, 1994: 42-44) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้กล่าวถึงความรู้ด้านไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ดังนี้ คือ ในการอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนหรือกระบวนการในการทำกิจกรรมต่างๆ มักจะใช้ประโยคในรูป กรรมวาจา (Passive Voice) ถ้าหากต้องการจะเน้นการเกิดกิจกรรมนั้น แทนที่จะเน้นผู้ที่กระทำกิจกรรม ส่วนมากจะใช้ในการอธิบายกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ต่างๆ แต่ถ้าในการอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อนและไม่เป็นทางการมากก็จะใช้ประโยคลักษณะประโยคคำสั่ง (Command) คือ ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่องที่ 1 แทนที่จะสามารถแต่งประโยคได้ง่ายขึ้น

ข้อคิดเห็นดังกล่าวที่ผู้เขียนฯ ได้เสนอมาทั้งหมดนี้ชี้ให้เห็นว่าความรู้และความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ เพราะความรู้และความสามารถด้านนี้จัดเป็นทักษะพื้นฐาน และเป็นปัจจัยหลักในการพิจารณาคุณภาพงานเขียนนั่นเอง

2. ความรู้และความสามารถด้านคำศัพท์

ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น ความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะพิจารณาคุณภาพของงานเขียนได้ เพราะคำศัพท์เป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่การสื่อความคิดของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี การที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนข้อความเพื่ออธิบายให้รายละเอียดได้ชัดเจนหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้และความสามารถในด้านคำศัพท์ ด้วยเหตุนี้ความรู้และความสามารถด้านคำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ จึงมีผู้เขียน

ชาวด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงคำศัพท์ประเภทต่างๆ ที่ผู้เรียนควรรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้อย่างหลากหลายควรค่าแก่การจดจำ ซึ่งจะได้นำมากล่าว ดังต่อไปนี้

วิลเลียมส์ บาร์บารา (Williams Barbara, 1969: 16) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยได้เสนอคำศัพท์ที่ผู้เรียนมักจะพบเห็นในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 4 ประเภทดังนี้

1. คำศัพท์ที่มักจะนำมาใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่เป็นการบอกรายละเอียดในการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง

on the other hand	perhaps	over the years
nevertheless	but	formerly
still	or	recently
unfortunately	nor	lately
despite	yet	today
although	so	apparently
on the contrary	when	whenever
by contrast	after	meanwhile
however	because	since
long ago		

2. คำศัพท์ที่มักจะพบในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษแบบยกตัวอย่างประกอบ

thus	for instance	namely
for example	to illustrate	according to

3. คำศัพท์ที่มักจะพบในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษโดยการให้ข้อคิดเห็น

in addition	likewise	moreover
again	next	similarly
second	furthermore	in the second place

4. คำศัพท์ที่มักจะพบในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการวิเคราะห์และสรุปเหตุและผล

therefore	to conclude	to summarize
as a result	in conclusion	in summary
consequently	finally	accordingly
thus	in other words	then
to sum up	hence	

แฟรงค์ เจ แดงเจโล (Frank J. D'Angelo, 1980: 12) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 4 ประเภทที่ปรากฏบ่อยๆ ดังนี้

1. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ใช้การจัดหมวดหมู่ และแยกประเภท ผู้เรียนควรรู้คำศัพท์เกี่ยวกับหมวดหมู่ของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เช่น

I Food

A. Meat

1. carabao	2. beef	3. pork

B. Entrails

1. organs	2. tripe

C. (Vegetables)

1. cabbages	2. lettuce	3. greens
4. white radishes	5. Beans	6. Leeks
7. cucumbers	8. squash	

D. (Fruit)

1. breadfruit	2. guava	3. pineapple
4. blimbing	5. mango	6. Durian
7. lansone	8. bananas	

E. Fish

1. fish of every color, shape, and feet	2. Crustacean
3. crab	4. crayfish

F. (Mollusks)

1. mussels	2. oysters	3. Clams
4. octopuses		

G. Fish of various shapes and sizes

1. minnow-size bait
2. whale-like tunas

2. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ใช้การยกตัวอย่างประกอบกรณีอธิบาย มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้ดังต่อไปนี้

example	typical	cite
instance	exemplary	quote
sample	to illustrate	as follows
case	commonplace	for one thing
specimen	as proof	generally
quotation	on the whole	as a matter of

course

3. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ใช้การวิเคราะห์เหตุและผล ผู้เรียนควรมีความรู้ด้านคำศัพท์ และสำนวน ดังต่อไปนี้

cause	in	as a result of
effect	by	for this reason
bring about	of	therefore
produce	so	consequently
give reasons for	thus	accordingly
accomplish	since	on account of
originate	due to	owing to
follow from	because	by the agency of
make possible	if	by means of
result from	then	in effect

ริชาร์ด นอร์ดควิสต์ (Richard Nordquist, 1987: 46-50) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยแบ่งตามประเภทของการใช้เทคนิคในการอธิบาย ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการยกตัวอย่างประกอบ
การอธิบาย

another example	for instance
another instance	specifically
as an illustration	to illustrate
for example	

2. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการลำดับเหตุการณ์

after	next
afterward	now
as long as	once
at the same time	previously
before	simultaneously

currently	since
earlier	subsequently
finally	then
in the meantime	until
in the past	until now
immediately	when
later	whenever
meanwhile	while

3. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการวิเคราะห์เหตุและผล

also	in the first place,
a more important reason	in the second place
at times	more importantly
besides	moreover
in addition	most importantly
for this reason	next
furthermore	to begin with
and so	in conclusion
after all	in short
at last	on the whole
finally	to conclude
in brief	to summarize
in closing	

4. คำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษโดยอาศัยการวิเคราะห์กระบวนการหรือขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆ

after	following
before	once

begin	next
first, second, third...	then
the first step, the next step....	When

บอนนี่ เจ เอฟ เมเยอร์ และรอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J. F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984: 121-124 อ้างถึงใน ทศนีย์ ภูมิตร์น 2535: 45) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ดังนี้

1. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการวิเคราะห์กระบวนการและขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆ มีคำศัพท์ดังนี้คือ

first	second	third
then	next	finally
another	such as	after
last	for example	

2. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการวิเคราะห์เหตุและผล มีคำศัพท์ดังต่อไปนี้

because (of)	so that	for this reason
since	therefore	result in
due to	consequently	to have an effect on
so	accordingly	to be the result of
thus	as a result	

3. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง มีคำศัพท์ดังต่อไปนี้

although	even though	on the other
hand	however	even if
on the opposite	but	in contrast
similarly	yet	on the contrary
different		

นอกจากนี้ พรพิมล ชุตติลปิ และอัมรา ภูวัฒน์เศรษฐ์ (Pornpimol Chutisilp and Amara Poovatanasedj, 1988: 147) ได้กล่าวถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่อาศัยการยกตัวอย่างประกอบการอธิบายว่า ส่วนใหญ่จะเป็นคำหรือวลีที่ใช้เป็นตัวเชื่อมคำ วลี หรือประโยค (Transitional word or phrases) ให้เป็นประโยคที่สละสลวย เช่น

for example	for instance	such as
in other words	incidentally	in fact
specifically	that is	to illustrate
especially	take	consider
say	suppose	

จะเห็นได้ว่าคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรเขียนทั้งหลายได้กล่าวไว้ว่าเป็นสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น มักจะได้แก่คำประเภทคำเชื่อมโยง (Transitional word) มากกว่าคำประเภทอื่น ผู้เรียนจะต้องรู้ทั้งความหมายของคำศัพท์ และสามารถใช้คำศัพท์นั้นๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่กล่าวถึงนั้น เพราะการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นเป็นการเชื่อมโยงประโยค ความคิด ให้ต่อเนื่องกันจึงจะสามารถอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ดังนั้นการสอนวิธีใช้คำเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูผู้สอนที่จะช่วยให้นักเรียนรู้จักความหมายของคำ และวิธีการใช้คำเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม แต่ในขณะที่เดียวกันครูผู้สอนก็ไม่ควรมองข้ามคำประเภทอื่นๆ ที่กล่าวมาแล้ว เพราะคำเหล่านี้จะเป็นส่วนประกอบในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการแต่งประโยคเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

3. ความรู้และความสามารถด้านกลไกในการเขียน

ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นนอกจากผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค และด้านคำศัพท์เป็นอย่างดีแล้ว ผู้เรียนยังจำเป็นจะต้องมีความรู้และความสามารถพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ความรู้และความสามารถด้านกลไกในการเขียนภาษาอังกฤษอันได้แก่ ความรู้ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ การใช้คำขึ้นต้นด้วยตัวใหญ่ เป็นต้น แต่จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และบทความยังไม่พบว่ามีผู้เชี่ยวชาญท่านใดที่กล่าวถึงความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ คงมีแต่การกล่าวถึงเรื่องนี้ในการเขียนโดยทั่วไป ซึ่งย่อหมายถึงความรวมถึงการเขียนทุกประเภท และเนื่องจากการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษก็ถือเป็นการเขียนประเภทหนึ่ง จึงต้องอาศัยความรู้และความสามารถดังกล่าวเช่นกัน ในที่นี้จึงขอนำความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนทั้งหลายได้กล่าวไว้สำหรับการเขียนโดยทั่วไปมากล่าวแทน ดังต่อไปนี้ คือ

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1964: 35) มีความเห็นว่าการที่ผู้เขียนจะสามารถเขียนให้ผู้อื่นรับรู้ข้อความได้ตรงตามที่ต้องการนั้น นอกจากผู้เขียนจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถพื้นฐาน อันได้แก่ความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคแล้ว ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญเบื้องต้นในการช่วยให้งานเขียนดำเนินไปได้อย่างราบรื่นยิ่งขึ้น

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1968: 243-244) กล่าวว่า "การที่ผู้เขียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการเขียนตัวอักษรในภาษาอังกฤษ และการสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี"

ฮูลอน วิลลิส (Hulon Willis, 1969: 6) ได้กล่าวถึงความรู้และความสามารถในการใช้กลไกในการเขียนไว้ว่า การใช้กลไกในการเขียนที่ถูกต้อง อันได้แก่ การสะกดคำ การขึ้นต้นด้วยตัวใหญ่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ จะช่วยเพิ่มสีสันให้แก่ประโยคนั้นๆ ช่วยทำให้ประโยคน่าสนใจ น่าเชื่อถือ และน่าอ่านยิ่งขึ้น

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris, 1974: 68-69) ได้เสนอไว้ว่า กลไกในการเขียน ซึ่งได้แก่ การสะกดคำ การขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนประโยคชนิดต่างๆ มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ

ฮอลลี ฮิคเลอร์ และ โลเวลล์ ซี เมย์ (Holly Hickler and Lowell C. May, 1980: 131-132) ได้กล่าวถึงความรู้และความสามารถในด้านกลไกในการเขียนไว้ดังนี้ คือ เครื่องหมายวรรคตอนที่ผู้เรียนควรรู้จักและใช้ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ นั้น ได้แก่

apostrophes ('s)	colons (:)	commas (,)
dashes(-)	exclamation point (!)	hyphens (-)
parentheses {()}	periods (.)	question marks (?)
Quotation marks ("...")	semicolon (;)	

และคำที่มักใช้สับสนในการสะกดคำ ได้แก่คำศัพท์คู่ต่อไปนี้

accept / except	affect / effect	already / all
ready		
it's / its	lie / lay	principle /
principal	then / than	who's / whose

ริชาร์ด สวาทซ์ (Richard Swartz อ้างถึงใน วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ 2531: 111) เป็นอีกผู้หนึ่งที่เชื่อว่า การเสริมสร้างทักษะการเขียนให้กับนักเรียนนั้น ควรจะให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะพื้นฐานซึ่งมีความสำคัญในการเขียน หนึ่งในความรู้พื้นฐานเหล่านี้ ได้แก่ ความรู้เรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำให้ถูกต้อง เหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนควรจะสอนเพื่อเป็นการปูพื้นฐานที่ดีในการเขียนให้กับนักเรียน เมื่อนักเรียนมีพื้นฐานดีแล้วครูจึงค่อยสอดแทรกเทคนิคการเขียนแบบต่างๆ มากขึ้นตามความสามารถของนักเรียน

รศรินทร์ วรธนะภักย์ (2531: 18) มีความเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนได้นั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถในหลักสำคัญ 2 ด้าน คือ ความรู้ด้านเนื้อหาของภาษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง

ของโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ลํานวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่างๆ และรูปแบบทางภาษา
ด้านที่สอง คือ ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างเหมาะสม และตรงตาม
วัตถุประสงค์

จากข้อคิดเห็นดังกล่าวที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอมาทั้งหมดนั้นชี้ให้เห็นว่า ความรู้และความ
สามารถด้านกลไกในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเขียนความเรียงภาษา
อังกฤษ เนื่องจากความรู้และความสามารถดังกล่าวเป็นทักษะพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียน
เรียงความได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ความรู้และความสามารถด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน

ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น นอกจากจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถใน 3 ด้านที่
กล่าวมาแล้ว อันได้แก่ ความรู้ความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์
และด้านกลไกในการเขียนแล้ว ความรู้ความสามารถด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนก็เป็นอีกด้าน
หนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เขียนจะต้องสามารถเขียนเรื่องให้อ่านแล้วเข้าใจง่าย โดย
ประโยคทุกประโยคที่เขียนลงในงานเขียนจะต้องมีใจความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และในขณะที่เดียวกันก็
สอดคล้องกับใจความหลักเพียงเรื่องเดียวที่ผู้เขียนต้องการเสนอจึงจะทำให้งานเขียนนั้นบรรลุวัตถุประสงค์
ประสงค์ของการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่าน ได้
กล่าวถึงความรู้ความสามารถของผู้เขียนในด้านการเขียนเรื่องให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ที่
งานเขียนทุกประเภทควรมีไว้ ดังนี้ คือ

ริชาร์ด อี ฮิวส์ และพี อัลเบิร์ต ดูฮามเมล (Richard E. Hughes and P. Albert Duhamel, 1968:
131-132) ได้กล่าวถึงความรู้ความสามารถในการเสนอเนื้อหาที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนว่าเป็น
สิ่งสำคัญประการหนึ่งในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะเรียงความที่ดีนั้นย่อมจะต้องมี
เนื้อหาที่ตรงประเด็น หรือตรงกับเรื่องที่เขียน ไม่ออกนอกเรื่อง ซึ่งสามารถทำได้โดยการกำหนดใจความ
หลักให้ชัดเจนว่าผู้เขียนจะอธิบายในเรื่องใด และเขียนประโยคใจความหลักนั้นให้ชัดเจน จากนั้นก็หา
ประโยคอื่นๆ ที่เป็นรายละเอียดประกอบกรอธิบายอีก 4-5 ประโยค ต้องระวังไม่ให้รายละเอียดที่นำมา

กล่าวนั้น ออกนอกประเด็น หรือเยิ่นเย้อเกินไปจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าการอธิบายนั้นววนวน เข้าใจยาก ยิ่งขึ้นไปอีก

เอนิด เอ โกลด์เบิร์ก (Enid A. Goldberg, 1981: 60) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการเขียนเรียงความให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กันกับเรื่องที่เขียนไว้เช่นกัน ว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยผู้เขียนจะต้องพยายามเขียนให้อยู่ในประเด็นที่ต้องการเสนอ อย่าออกนอกประเด็น ควรเลือกเขียนแต่เฉพาะในรายละเอียดที่ควรเขียนและพยายามหลีกเลี่ยงรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจทำได้โดยพยายามเลือกหัวข้อที่ตนสนใจหรือมีความรู้สึกลอยๆจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องนั้นจริงๆ เมื่อได้แล้วต้องตัดสินใจให้ได้ว่าตนเองมีทัศนคติต่อเรื่องนั้นอย่างไรแล้วพยายามเขียนแต่เฉพาะสิ่งที่จะถ่ายทอดความคิดนั้นไปยังผู้อ่าน

บังอร สว่างโรต และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2524: 54) เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอีก 2 ท่าน ที่ได้กล่าวถึงความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีในการเขียนเรียงความภาษาต่างประเทศทุกประเภทไว้ว่าผู้เรียนควรจะสามารถในการแสดงออกซึ่งสัมพันธ์ภาพของข้อเขียน หรือความสัมพันธ์ของข้อเขียน ลักษณะข้อเขียนที่เน้นความในแต่ละประโยค แต่ละย่อหน้าย่อมมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นี้อาจจะแสดงออกชัดเจนโดยอาศัยตัวเชื่อม (Markers) ต่างๆ ได้

ริชาร์ด นอร์ดควิสท์ (Richard Nordquist, 1987: 27) เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของความรู้ความสามารถในการเขียนข้อความให้สัมพันธ์กันโดยกล่าวไว้ในขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ พอสรุปได้ว่า ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น ควรจะเขียนให้ข้อความแต่ละข้อความมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยที่ข้อความหนึ่งๆ นั้นจะต้องเกี่ยวโยงกับข้อความที่มาข้างหน้าและในขณะเดียวกันก็เป็นข้อความที่ทำให้เกิดข้อความถัดมา ซึ่งวิธีที่จะตรวจสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้อาจทำได้โดยดูว่าประโยคต่างๆ ที่ตามประโยคใจความหลักมาทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับประโยคใจความหลักหรือไม่และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่ นอกจากนี้ยังได้เสนอวิธีหนึ่งที่จะช่วยเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคได้ชัดเจนขึ้นด้วยการใช้ตัวเชื่อมต่างๆ (Markers หรือ Transitional words)

แมรี เจน สเกินค์ (Mary Jane Schenck, 1988: 153) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ว่า การเขียนทุกประเภทควรมีไว้ว่า ในการเขียนเรียงความในแต่ละย่อหน้านั้น ควรจะให้ประโยคทุกประโยคมีใจความสัมพันธ์กับใจความหลักของเรื่องที่กำลังเขียน ซึ่งวิธีที่จะสนับสนุนใจความหลักนั้น อาจทำได้โดยเสนอข้อเท็จจริง รายละเอียด หรือการยกตัวอย่างประกอบความคตินั้นๆ หากย่อหน้าใดที่ผู้เขียนนึกอะไรได้ก็ใส่ลงไป จากความคิดหนึ่งกระโดดไปอีกความคิดหนึ่ง งานเขียนนั้นก็จะเป็นแค่เพียงการบันทึกประโยคไปตามลำดับสุดแล้วแต่ผู้เขียนจะนึกได้ และถ้าประโยคทุกประโยคดูเหมือนจะเสนอใจความที่มีความสำคัญระดับเดียวกันแทนที่จะเป็นการเสนอใจความหลักแล้วมีใจความรองมาสนับสนุน งานเขียนในย่อหน้านั้นจะไม่ใช่งานเขียนที่ดี

สรุปแล้วความรู้และความสามารถในการเขียนเรื่องให้มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ก็เป็นประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนควรคำนึงถึงอย่างยิ่ง เพราะการเสนอเนื้อหาที่ตรงประเด็น และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันจะทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างราบรื่น เข้าใจง่าย ผู้อ่านไม่ต้องเสียเวลากับประโยคหรือข้อความที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งนอกจากจะไม่เป็นประโยชน์ในการให้ข้อมูลเพิ่มเติมกับผู้อ่านแล้วยังเป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้อ่านเสียเวลา และเกิดความคิดไขว่เขวในเรื่องที่อ่านได้ เพราะฉะนั้นครูผู้สอนจึงควรเน้นในเรื่องของการสอนให้นักเรียนรู้จักประโยคใดเป็นประโยคที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และประโยคใดเป็นประโยคที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนเลย

5. ความรู้ความสามารถด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย

ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการเขียน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน เพื่อต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจในข้อมูลและรายละเอียดต่างๆ อย่างถูกต้อง ดังนั้นการใช้ลักษณะถ้อยคำ ลีลาในการเขียน ตลอดจนการเรียบเรียงข้อความต่างๆ ในการเขียนจะมีส่วนช่วยให้งานเขียนนั้นมีคุณภาพ สามารถสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่ว ในเรื่องนี้ วิลเลียมส์ บาร์บารา (Williams Barbara, 1969: 7) ได้กล่าวถึงความรู้ความสามารถด้านการใช้ลีลาทางภาษาและการสื่อความหมายอย่างคล่องแคล่ว ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า งานเขียนความเรียงที่จะสามารถสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านได้อย่างคล่องแคล่วนั้น ควรจะมีลักษณะการเขียน ดังนี้

1. จะต้องมีโอกาส มีการแสดงเหตุผลในการอธิบายอย่างสมเหตุสมผล

2. มีความยาวไม่มากนัก ประมาณ 100-200 คำ และใช้ถ้อยคำกระทัดรัดชัดเจน
3. ประกอบด้วย ประโยคที่เป็นใจความหลัก 1 ประโยค และจะมีประโยคอื่นที่มาอธิบายสนับสนุนใจความหลักอีก 3-4 ประโยค
4. จะต้องมีการเรียงลำดับเรื่องอย่างสมเหตุสมผลประกอบด้วย บทนำ ใจความสำคัญ และบทสรุป และมีการปะติดปะต่อเรื่องโดยการใช้คำเชื่อมโยงต่างๆ เพื่อให้ข้อความนั้นๆ ราบรื่น ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น

จากความคิดเห็นดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการที่จะเขียนความเรียงภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพดีนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ลีลาภาษาเพื่อให้สามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งความรู้ความสามารถด้านนี้ก็ประกอบด้วย การรู้จักและเลือกใช้ลักษณะของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ การเรียบเรียงประโยค การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนและภาษาที่เหมาะสมกับสิ่งที่จะอธิบายและจะต้องสื่อความหมายได้ชัดเจนในเวลาอันสั้นนั่นเอง

3.4 ความรู้เกี่ยวกับประเภทของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

มีผู้เชี่ยวชาญทางการเขียนหลายท่านได้แบ่งการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษออกเป็นประเภทต่างๆ ซึ่งมีทั้งที่สอดคล้องกัน และแตกต่างกันดังนี้

ดับบลิว รอส วินเทอไรด์ และแพทริเซีย วาย เมอเรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 78-80) ได้แบ่งการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อให้คำแนะนำในการเดินทาง เป็นการเขียนเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่ผู้เขียนต้องการจะบอกผู้อ่านถึงวิธีการที่จะเดินทางไปยังสถานที่นั้นๆ ว่า จะต้องทำอย่างไรบ้าง ผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาที่กระชับ และให้รายละเอียดที่ชัดเจนแก่ผู้อ่าน ผู้อ่านจึงจะสามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
2. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายกระบวนการ ขั้นตอนในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรืออธิบายกระบวนการทำงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการเขียนเพื่อชี้แจงให้ผู้อ่านทราบขั้นตอนในการทำกิจกรรมนั้น หรือในการทำงานของเครื่องมีชนิดในชนิดหนึ่ง ซึ่งจะวิเคราะห์ขั้นตอนอย่างละเอียดและเข้าใจง่ายเพื่อผู้อ่านจะได้ไม่สับสน

3. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อเป็นรายงานการปฏิบัติงาน จุดมุ่งหมายของผู้เขียนในการอธิบายประเภทนี้เป็นการให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านให้ทราบว่าผู้เขียนได้ทำอะไรลงไปบ้างเป็นการพูดถึงข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานที่ผ่านมาของผู้เขียน

4. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อให้นิยามคำใดคำหนึ่ง ในการอธิบายความหมายของคำให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างแจ่มชัด จำเป็นต้องอาศัยการนิยามหรือให้คำจำกัดความคำนั้นๆ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจสิ่งนั้นๆ มากขึ้น เพื่อให้ง่ายแก่การเข้าใจยิ่งขึ้น

จอห์น เอ็ม แลนนอน (John M. Lannon 1989: 238) ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ได้แบ่งประเภทของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเกี่ยวกับทิศทาง เป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านที่ยังไม่รู้จักวิธีการเดินทางไปยังสถานที่นั้นๆ มองเห็นขั้นตอนในการปฏิบัติว่าต้องทำอะไรบ้างจึงจะสามารถหาสถานที่นั้นๆ ได้พบ

2. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อให้คำแนะนำในการดำเนินกิจกรรม ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ นั้น ถ้ามีการจัดเรียงลำดับการดำเนินกิจกรรมเป็นขั้นตอนที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน จะทำให้การอธิบายนั้นได้ผลดีขึ้นผู้เขียนที่ดีจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการเขียนเรื่องราวให้เป็นลำดับขั้นตอนที่เข้าใจง่ายเช่นกัน

3. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อเสนอข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง การเสนอข้อเท็จจริงจะเป็นข้อมูลที่ผู้อ่านสามารถนำไปอ้างอิงได้ ข้อมูลที่ผู้เขียนเขียนขึ้นมานั้นจะประกอบด้วยรายละเอียดต่างๆ และการอ้างอิงที่น่าเชื่อถือได้

4. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่ออธิบายความคิดเห็นของผู้เขียน ในการเขียนประเภทนี้ ผู้เขียนจะมีความคิดหลักของตนเองอยู่ 1 ประเด็น และจะหารายละเอียดอื่นๆ เพื่อนำมาสนับสนุนความคิดเห็นของตนเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจว่าทำไมผู้เขียนจึงมีความคิดเช่นนั้น แต่ผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่ ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสำหรับผู้เขียน

5. การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อให้นิยามความหมายของคำ วลี ประโยค อาจจะมีคำบางคำ วลี บางวลี และประโยคบางประโยคที่ต้องการการอธิบายขยายความเพิ่มเติม ผู้อ่านจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้ ดังนั้นการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษประเภทนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจความคิดเห็นที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกมา

แฟรงค์ เจ แดงเจโล (Frank J D'Angelo 1980: 213-220) และ เอนิด เอ โกลด์เบิร์ก (Enid A. Goldberg 1981: 156-169) ได้จัดแบ่งประเภทของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษออกเป็น 8 ประเภท สอดคล้องกันดังนี้

1. ประเภทที่ใช้วิธีการเล่าเรื่องและการบรรยายช่วยในการอธิบาย ในการเขียนข้อความความเรียงภาษาอังกฤษนั้นผู้เขียนสามารถใช้การเขียนประเภทอื่นๆ เช่น การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนบรรยายช่วยเพิ่มสีสัน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์และมองเห็นภาพพจน์ ทำให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะอธิบายได้ดีขึ้น

2. ประเภทที่ใช้วิธีการยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย การยกตัวอย่างประกอบการอธิบายเป็นวิธีการที่ทำได้ง่ายที่สุด แต่ตัวอย่างที่ใช้อย่างประกอบคำอธิบายนั้นควรจะกระชับรัดกุม เข้าใจง่าย

3. ประเภทที่ใช้การเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยประกอบการอธิบาย ในการอธิบายสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว สิ่งที่เป็นนามธรรมให้ผู้อ่านเข้าใจนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องอาศัยสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ที่ผู้อ่านรู้จักคุ้นเคยเป็นประจำการนำสิ่งที่เป็นรูปธรรมมาเป็นตัวเปรียบเทียบกับสิ่งที่เป็นนามธรรม เรียกว่าอุปมาอุปไมย วิธีการนี้จะทำให้อ่านมองเห็นความสัมพันธ์ของสองสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกันและเกิดความเข้าใจง่ายขึ้น

4. ประเภทที่ใช้การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง การเปรียบเทียบแบบนี้ต่างจากการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย เพราะในการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยนั้น เป็นการพยายามเปรียบเทียบความเหมือนของของสองสิ่งที่เป็นคนละชนิดกัน แต่การเปรียบเทียบประเภทที่ 4 นี้ จะเป็นการเทียบสิ่งที่อยู่ในประเภทเดียวกันว่ามีความเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่จะอธิบายว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

5. ประเภทที่ใช้วิธีการให้นิยามในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ เป็นวิธีการที่ใช้ในการอธิบายคำ หรือวลี โดยมีรูปแบบการให้นิยามในการอธิบายดังนี้

การให้นิยามโดยใช้คำเหมือน (Synonym)

การให้นิยามโดยการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย

การให้นิยามโดยอธิบายว่าใช้ทำอะไรหรือมีหน้าที่อย่างไร

การให้นิยามโดยการวิเคราะห์ออกมาเป็นประเภทและบอกคุณสมบัติพิเศษ

ของสิ่งนั้น

การให้นิยามโดยการยกตัวอย่างประกอบ

การให้นิยามโดยการอธิบายถึงที่มาและกำเนิดของคำ

6. ประเภทที่ใช้การจัดหมวดหมู่และแบ่งประเภทในการอธิบาย การจัดหมวดหมู่ คือ การจัดแบ่งสิ่งที่มีคุณสมบัติคล้ายกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น คน สัตว์ หรือสิ่งของ การที่จะจัดกลุ่มได้อยู่ด้วยกันนั้นขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่กำหนด การจัดหมวดหมู่จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพของสิ่งที่มีคุณสมบัติคล้ายกันได้อย่างชัดเจนขึ้น ส่วนการแบ่งประเภทนั้นมีลักษณะตรงกันข้ามกับการจัดหมวดหมู่ คือ การจัดแยกของที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ให้ออกมาเป็นกลุ่มย่อย การจัดแบ่งกลุ่มและจัดหมวดหมู่นั้นจะจัดอย่างไรขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เขียน เมื่อใดก็ตามที่เขียนอธิบายเกี่ยวกับกลุ่มคน สัตว์ หรือสิ่งของ ผู้เขียนจำเป็นจะต้องใช้ระบบการจัดหมวดหมู่และแบ่งประเภท เพื่อให้ง่ายแก่การเข้าใจ

7. ประเภทที่ใช้การอธิบายกระบวนการ กระบวนการ คือ ขั้นตอนในการทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งนำไปสู่ผลที่ต้องการจากการกระทำนั้นๆ การอธิบายขั้นตอนของกระบวนการต่างๆ นั้น ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ถ้าผู้เขียนต้องการจะสอนหรือแนะนำผู้อ่านให้ทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ผู้เขียนจะต้องอธิบายอย่างละเอียดที่ละขั้น เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจขั้นตอนนั้นอย่างต่อเนือง และสามารถปฏิบัติตามได้

8. ประเภทที่ใช้การยกเหตุและผลประกอบการอธิบาย การตั้งคำถามว่า "ทำไมจึงเกิดเหตุการณ์ หรือสิ่งนั้นสิ่งนี้ขึ้น" แล้วหาคำตอบซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์หรือสิ่งที่กล่าวอ้างมาข้างต้นมาประกอบการอธิบายนั้นเป็นประการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้ดียิ่งขึ้น

ลินดา วูดสัน (Linda Woodson, 1986: 121-135) ได้แบ่งประเภทของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ 4 ประเภท ดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบไม่เป็นทางการ (Casual analysis) เป็นรูปแบบการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ธรรมดาที่สุด เป็นการอธิบายว่าสิ่งที่กล่าวถึงเกิดขึ้นได้อย่างไรหรือเกิดขึ้นเพราะอะไร เช่น การอธิบายเหตุผล ที่ตัดสินใจเลือกเรียนที่วิทยาลัยแห่งหนึ่ง การวิเคราะห์จะเป็นการพูดถึงเหตุผลอย่างง่าย ๆ และอย่างย่อ ๆ ก็ได้ หรือจะใช้การอธิบายที่ละเอียดซับซ้อนยิ่งขึ้นก็ได้ การวิเคราะห์แบบไม่เป็นทางการอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการวิเคราะห์เหตุและผล

2. การวิเคราะห์กระบวนการ (Process analysis) เป็นการวิเคราะห์ขั้นตอนในการ

ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดแก่ผู้อ่าน ในการเขียนเรียงความเชิงวิเคราะห์แบบนี้ จะมีการแบ่งการทำกิจกรรมเป็นขั้นตอนจากเริ่มต้นไปจนถึงสิ้นสุด

3. การยกตัวอย่างประกอบ (Illustration / exemplification) วิธีการอธิบายแบบนี้ คือ วิธีการยกตัวอย่างที่เฉพาะเจาะจงลงไปเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจตรงกันกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึงในงานเขียนของเขา ในการจัดลำดับความคิดในการเขียนเรียงความแบบนี้ผู้เขียนจะต้องกำหนดก่อนว่าควรจะยกตัวอย่างประกอบกี่ตัวอย่าง และจะขยายความมากน้อยเพียงใด จึงจะพอสำหรับความเข้าใจของผู้อ่าน

4. การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง (Comparison and contrast) การเปรียบเทียบแบบนี้ผู้เขียนจะยกเอาคุณสมบัติที่เหมือนกันและแตกต่างกันระหว่างของที่อยู่ในประเภทเดียวกันมากล่าวอ้าง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผู้เขียนกำลังหมายถึงอะไร

สรุปได้ว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้นมีการแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้ 2 แบบด้วยกัน คือ การแบ่งโดยอาศัยลักษณะหรือจุดมุ่งหมายของการเขียนเป็นหลัก ซึ่งได้แก่ การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเพื่อให้คำแนะนำในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ แนะนำการทำกิจกรรมต่างๆ แนะนำวิธีการทำงานของเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ อธิบายและรายงานข้อมูลที่เป็นความจริงและประการสุดท้าย คือ อธิบายความคิดเห็นที่ผู้เขียนมีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งและในแบบที่ 2 นั้น คือการแบ่งตามลักษณะของเทคนิคที่นำมาใช้ในการอธิบาย ซึ่ง ประกอบด้วย การยกตัวอย่าง การวิเคราะห์เหตุและผล การจัดหมวดหมู่และการแยกประเภท การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง การเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย และการให้นิยาม เป็นต้น

3.5 ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

ในการเขียนความเรียงให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนควรจะได้ศึกษาขั้นตอนที่ถูกต้องในการเขียนว่าควรจะเริ่มต้นจากวิธีการใดก่อน และดำเนินการไปตามลำดับขั้นตอน การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกับการเขียนประเภทอื่นที่ย่อมต้องมีลำดับขั้นในการเขียน และมีส่วนคล้ายคลึงกับการเขียนประเภทอื่นจะมีลักษณะพิเศษอยู่บ้างก็เพียงเล็กน้อย สำหรับขั้นตอนในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ได้ศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ก็มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ดับบลิว รอส วินเทอไรด์ และแพทรีเซีย วาย เมอเรย์ (W. Ross Winterowd and Patricia Y. Murray, 1985: 120) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการเขียนอธิบายการทำกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนเขียน (Prewriting) ซึ่งจะประกอบไปด้วย

1.1 การเลือกหัวข้อเรื่อง ผู้เขียนควรจะคิดหัวข้อเรื่องขึ้นมา 5-6 หัวข้อ ว่ามีกิจกรรมใดบ้างที่เขาสามารถจะอธิบายกระบวนการหรือขั้นตอนได้ แล้วเลือกเพียงหัวข้อเดียวที่คิดว่าจะสามารถอธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากที่สุด

1.2 การจัดลำดับใจความ ผู้เขียนควรจะจัดลำดับความคิดว่าขั้นตอนของกิจกรรมที่จะอธิบายนั้นต้องทำอะไรบ้าง เสร็จแล้วก็นำมาจัดเรียงลำดับก่อนหลังอย่างคร่าวๆ ลงในกระดาษ

2. ขั้นลงมือเขียน (Writing) ในขั้นนี้จะเป็นขั้นที่ผู้เขียนจะต้องเขียนอธิบายถึงวิธีการทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ในหัวข้อเรื่อง ผู้เขียนจะใช้รายการที่ร่างไว้เป็นตัวชี้นำ แล้วใช้ข้อความเพื่ออธิบายแต่ละขั้นตอนนั้นให้ละเอียดและเข้าใจง่ายที่สุดสำหรับผู้อ่าน โดยใช้คำเชื่อมคำและวลี เพื่อให้ประโยคสละสลวยและผู้อ่านเกิดความคิดที่ต่อเนื่องในการอ่านข้อความนั้นๆ

3. ขั้นหลังการเขียน (Postwriting) ในขั้นนี้จะเป็นขั้นพิจารณาถึงความชัดเจนของการอธิบายกระบวนการทำกิจกรรมนั้นๆ โดยลองให้ผู้อื่นอ่านงานเขียนให้ตัวผู้เขียนเองฟังว่า ฟังแล้วเข้าใจกระบวนการนั้นๆ ดีหรือไม่ ถ้าพบว่าตรงไหนที่ยังฟังดูไม่เข้าใจก็จะได้แก้ไขเพิ่มเติมได้ ในการตรวจดูว่าผู้อ่านจะเข้าใจหรือไม่นั้น คำถามที่ผู้เขียนควรจะถามตนเอง มีดังนี้

3.1 มีประโยคใจความหลักเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเด่นชัดหรือยังว่ากำลังจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมใด

3.2 ได้เขียนทุกขั้นตอนลงไปหรือยัง

3.3 เรียงลำดับแต่ละขั้นตอนถูกต้องหรือยัง

3.4 มีการใส่รายละเอียดในแต่ละขั้นตอนแก่ผู้อ่านอย่างครบถ้วนหรือยัง

3.5 มีคำหรือวลีที่ช่วยในการเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจประโยคที่อธิบายขั้นตอนได้ง่ายขึ้นหรือยัง

ริชาร์ด นอร์ดควิสท์ (Richard Nordquist, 1997: 21-27) ได้เสนอขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นเลือกพื้นหัวข้อและรายละเอียดที่จะเขียน เป็นขั้นที่เกิดขึ้นก่อนการเขียนฉบับร่าง ใน

ขั้นนี้ผู้เขียนจะต้องเลือกหัวข้อที่จะเขียน ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่สามารถจะศึกษาหาข้อมูลได้เป็นอย่างดี หรือเป็นสิ่งที่สามารถจะอธิบายได้อย่างละเอียด จากนั้นจึงเตรียมข้อมูลที่จะเขียนให้พร้อม โดยการเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่นึกได้ต่อนั้นลงไปก่อน ซึ่งอาจเป็น คำๆ หรือวลีก็ได้ แล้วจึงจัดหมวดหมู่ที่หลัง ขั้นนี้ถือเป็นการระดมสมอง

2. ขั้นเขียนฉบับร่าง หลังจากที่ได้เตรียมข้อมูลในขั้นที่ 1 พร้อมแล้ว ก็จะเป็นการลงมือเขียนฉบับร่าง โดยเริ่มจากการเขียนประโยคใจความหลักซึ่งแสดงใจความสำคัญของสิ่งที่จะอธิบาย แล้วจึงต่อด้วยการอธิบายในรายละเอียด ท้ายสุดจึงเขียนสรุปโดยเน้นคุณค่าของสิ่งนั้นมีต่อผู้เขียน

3. ขั้นทบทวนการเรียงลำดับข้อความ เมื่อเสร็จสิ้นการเขียนลงแล้วจำเป็นจะต้องมีการทบทวนการจัดลำดับข้อความ ซึ่งต้องให้ชัดเจนและสมเหตุสมผล และข้อความแต่ละข้อความจะต้องเกี่ยวข้องกับข้อความที่มาข้างหน้าและเป็นข้อความที่ทำให้เกิดข้อความถัดมา

4. ขั้นทบทวนครั้งสุดท้าย ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย เป็นขั้นที่ให้ผู้อื่นช่วยอ่านเพื่อขอคำวิจารณ์หรือคำแนะนำ แล้วจึงทบทวนงานเขียนอีกครั้ง

นอกจากนี้ ริชาร์ด นอร์คควิสต์ ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษประเภทการอธิบายความคิดเห็นของผู้เขียนในเรื่องต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นเช่นกัน ดังจะกล่าวต่อไปนี้เป็นคือ

1. ขั้นเลือกพื้นหัวข้อและรายละเอียดที่จะเขียน ในขั้นนี้ผู้เขียนจะตัดสินใจว่าควรจะอธิบายข้อคิดเห็นในเรื่องใดถ้าไม่มีการกำหนดหัวข้อมาให้เขียน เมื่อเลือกหัวข้อได้แล้ว ก็จะเป็นการระดมความคิด (Brainstorming) ว่ามีเหตุผลอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เขียนมีความคิดเห็นในเรื่องนี้เช่นที่เขียนไว้ในประโยคใจความหลัก เขียนเหตุผลทุกอย่างลงไปในสมุดโน้ต

2. ขั้นเขียนฉบับร่าง ผู้เขียนจะคัดเลือกเหตุผลตามลำดับความสำคัญที่ผู้เขียนต้องการจะนำมาสนับสนุนความคิดในใจความหลักเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ประมาณ 3-4 หัวข้อที่เห็นเด่นชัดที่สุด คือสัมพันธ์กับหัวข้อและใจความหลักแต่แตกต่างกันในแต่ละประเด็น แล้วก็จัดรูปของย่อหน้าซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นประโยคสะกดความสนใจของผู้อ่าน คำถาม คำตอบ 3-4 คำตอบ และบทสรุปของเรียงความนั้นๆ

3. ขั้นทบทวนการเรียงลำดับข้อความ ในขั้นนี้ผู้เขียนจะต้องอ่านทวนดูว่าย่อหน้าที่เขียนนั้นมี

การลำดับความคิดที่ถูกต้องตามส่วนสำคัญทั้ง 4 ที่วางไว้หรือไม่ เหตุผลทั้ง 3-4 เหตุผลที่นำมาตอบคำถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เขียนนั้นกระจ่างชัดหรือไม่ มีส่วนใดที่จะต้องตัดออก เพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนแก่ผู้อ่าน ก็ต้องทำในขั้นนี้

4. ขั้นทบทวนครั้งสุดท้าย ในขั้นนี้ผู้เขียนจะเอางานเขียนของตนให้ผู้อื่นอ่าน เพื่อประเมินผลงานและให้ข้อเสนอแนะว่าเหตุผลที่อธิบายลงไปในงานเขียนนั้นชัดเจนดีหรือยัง แล้วจึงนำเอาความเห็นหรือข้อวิจารณ์นั้นมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ซึ่งในการประเมินงานเขียนนั้นควรคำนึงในหัวข้อต่อไปนี้

4.1 ได้ใช้สำนวนหรือประโยคที่สะดุดตาผู้อ่านหรือยังในการเริ่มต้นย่อหน้า

4.2 มีการใช้ประโยคคำถามที่ชัดเจนให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนกำลังต้องการจะอธิบายความคิดเห็นในเรื่องใดหรือยัง

4.3 มีเหตุผลที่ชัดเจนและเป็นประเด็นที่ต่างกัน 3-4 ประเด็นครบหรือยัง

4.4 ได้อธิบายเหตุผลแต่ละเหตุผลให้ผู้อ่านเข้าใจหรือยัง

4.5 มีการใช้ประโยคเชื่อมโยงจากเหตุผลหนึ่งไปยังเหตุผลหนึ่งดีหรือยัง

4.6 มีการใช้ประโยคสรุปใจความเกี่ยวกับความคิดเห็นนั้นๆ ที่ชัดเจนพอหรือยัง

4.7 ได้อ่านทบทวนงานเขียนเป็นอย่างดีหรือยัง

รอน ไวท์ (Ron White, 1987: 7-9) ได้เสนอขั้นตอนในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ 2 ขั้นตอนใหญ่ๆ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน (Before writing) ในขั้นนี้จะเป็นการระดมสมอง และถ้าเป็นไปได้ควรทำร่วมกับผู้อื่นจะเป็นการดี โดยเริ่มจากการคิดถึงหัวข้อเรื่องที่จะเขียนและวัตถุประสงค์ของการเขียน แล้วจดบันทึกความคิดต่างๆ ที่คิดได้ตอนนั้นทันทีโดยไม่ต้องเรียงลำดับ และถ้าจะให้ดีควรเขียนลงบนแถบกระดาษ หรือบัตรรายการเพื่อที่จะได้สะดวกในการจัดเรียงหรือเพิ่มเติมข้อความภายหลัง ซึ่งจะสะดวกกว่าการเขียนบันทึกอย่างลงในกระดาษแผ่นเดียวกัน จากนั้นจึงจัดลำดับความคิดต่างๆ ที่ได้จดเอาไว้ โดยแยกประเภทสิ่งที่อยู่ในเรื่องเดียวกันไว้ด้วย หรือเรียงตามลำดับก่อนหลัง

2. ขั้นระหว่างเขียน (During writing) ซึ่งจะประกอบด้วยขั้นต่างๆ ดังนี้

2.1 ขั้นที่ 1 เริ่มเขียนแผ่นร่างฉบับแรก ในขั้นนี้มุ่งความสนใจไปที่ความคิด และเนื้อหาที่จะ

เขียนมากกว่าจำนวนภาษาที่จะใช้เขียนไปตามความคิดหรือข้อความที่ได้จดบันทึกไว้ในขั้นแรก โดยไม่ต้องกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์ ถ้าข้อความไหนที่ยังนึกไม่ออกว่าจะใช้เป็นภาษาอังกฤษอย่างไร ให้เขียนโดยใช้ภาษาแม่ไปก่อน

2.2 ขั้นที่ 2 พยายามอ่านแผ่นร่างฉบับแรกเสมือนว่าเป็นผู้อ่านเสียเอง เพื่อสำรวจว่าจะต้องเพิ่มข้อความใดเข้าไปอีกเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจดียิ่งขึ้น แล้วจัดลำดับความคิดหรือข้อความต่างๆ ได้สะดวกยิ่งขึ้น

2.3 ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความถูกต้องของจำนวนภาษาที่ใช้ แปลคำหรือข้อความที่เขียนเอาไว้เป็นภาษาแม่มาเป็นภาษาอังกฤษ และถ้ามีคำไหนที่ใช้ซ้ำอยู่บ่อยๆ ควบหาคำอื่นที่มีความหมายเหมือนกันมาใช้แทน เมื่อแก้ไขปรับปรุงทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงลงมือเขียนแผ่นร่างฉบับที่ 2 แล้วแลกเปลี่ยนอ่านกับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงงานเขียน ซึ่งอาจจะมีสิ่งที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- 2.3.1 เขียนคำนำให้น่าสนใจมากกว่าเดิม
- 2.3.2 จัดลำดับข้อความบางตอนอีกครั้ง
- 2.3.3 เพิ่มข้อความบางอย่างเข้าไปอีกเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจยิ่งขึ้น
- 2.3.4 ยกตัวอย่างพร้อมรายละเอียดเพื่อสนับสนุนความคิดนั้น
- 2.3.5 เชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดต่างๆ ที่เสนอ
- 2.3.6 ตัดข้อความบางตอนที่ซ้ำกันออกไป
- 2.3.7 เชื่อมข้อความบางตอนเข้าด้วยกันให้กระชับยิ่งขึ้น
- 2.3.8 เขียนสรุปเชื่อมโยงความคิดต่างๆ เข้าด้วยกันให้ชัดเจนและประทับใจ

ผู้อ่านมากขึ้น

2.4 ขั้นที่ 4 เป็นการเขียนครั้งสุดท้ายจึงได้ปรับปรุงแก้ไขสิ่งบกพร่องต่างๆ ตามคำแนะนำของผู้อื่น

แมรี เจน สเกินค์ (Mary Jane Schenck, 1988: 10-101) ได้แบ่งขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ 2 ขั้นตอน โดยกล่าวว่า “ในการเขียนเรียงความไม่ว่าจะเป็นประเภทใดก็ตามล้วนแล้วแต่มีขั้นตอนหรือกระบวนการเขียนที่ใช้เทคนิควิธีเดียวกันทั้งสิ้น นั่นก็คือ การเริ่มต้นการเขียนด้วย

การเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเขียน แล้วจึงตามด้วยการเขียนฉบับร่าง แล้วจบลงด้วยการทบทวนงานเขียน" ซึ่งมีขั้นตอนที่กล่าวไว้โดยย่อดังนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนที่เริ่มจากการคิดถึงเรื่องที่จะเขียน ซึ่งอาจทำได้โดยการนึกย้อนหลังไปถึงบทอ่านต่างๆ ที่เคยได้อ่านมา อ่านบทความต่างๆ ในนิตยสาร หรือเลือกจากเรื่องต่างๆ ที่ผู้สอนแนะนำ ถ้ายังไม่ได้หัวข้อเรื่องที่จะเขียนยังมีอีกวิธีหนึ่ง คือ อภิปรายกันในกลุ่มเพื่อน โดยให้เพื่อนแต่ละคนช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน และสิ่งที่จะเขียนเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ

2. ขั้นเขียนแผ่นร่างและปรับปรุงงานเขียน (Drafting and revising) เมื่อเตรียมตัวพร้อมแล้วสำหรับการเขียน ก็ลงมือเขียนแผ่นร่าง ซึ่งในตอนเริ่มลงมือเขียนนี้ผู้เขียนอาจจะรู้สึกว่ายังไม่มีอะไรจะเขียนมากนัก เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาเพราะความคิดต่างๆ จะค่อยๆ พรั่งพรูออกมาเองตลอดช่วงเวลาของกระบวนการเขียน ด้วยเหตุนี้กิจกรรมต่างๆ ที่ทำในขั้นก่อนการเขียนและการลงเขียนแผ่นร่างก่อนจึงมีประโยชน์ และสิ่งที่ควรระลึกถึงได้เสมอตั้งแต่เริ่มลงมือเขียนแผ่นร่าง ก็คือ วัตถุประสงค์ในการเขียน ใจความหลักหรือประเด็นสำคัญ ผู้อ่าน รูปแบบการเรียบเรียงข้อความและการพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก

ศาสตราจารย์ เทตัง เซตียา มูฮิยิดิน (Tatang Setia Muhyidin 1992: 53-54) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษไว้ 3 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนการเขียน (Prewriting) ในขั้นนี้บทบาทของครูสำคัญมาก ครูจะต้องช่วยนักเรียนในการค้นหาความคิดที่จะนำมาใช้ในการเขียน โดยให้การชี้แนะต่างๆ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ คือ หัวเรื่องที่ตั้งไว้ ครูอาจจะตั้งคำถามนักเรียนเพื่อหาคำตอบมาเป็นข้อมูลประกอบการเขียนเรียงความเรื่องนี้หรือครูอาจจะให้นักเรียนดูรูปภาพ เพื่อค้นหาความจริงที่จะทำให้เกิดความคิดที่จะนำมาเขียนได้ การให้บทสนทนาสั้นๆ ก็จะเป็นการเริ่มต้นที่ดีอีกวิธีหนึ่งเหมือนกัน กิจกรรมทุกอย่างที่ครูทำควรจะมีสัมพันธ์และนำไปสู่เป้าหมายของเรื่องที่ตั้งไว้ ครูอาจจะเป็นผู้เริ่มต้นประโยคให้นักเรียนก็ได้ถ้าจำเป็น ที่เหลือให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันคิดประโยคต่อ ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ทำงานเป็นกลุ่ม

2. ขั้นลงมือเขียน (Writing) ในขั้นนี้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะเขียนประโยคเองขึ้นมาใหม่ใน

รูปของข้อความย่อหน้า นักเรียนจะคิดหาคำต่างๆ ที่จะมาเชื่อมโยงประโยคเพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ครูจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือ คอยให้คำอธิบายในการเชื่อมคำบางคำที่นักเรียนรู้สึกว่ามีปัญหาหรือไม่คุ้นเคย

3. ขั้นหลังการเรียนรู้ (Postwriting) ในขั้นนี้นักเรียนจะแลกเปลี่ยนงานกับเพื่อนเพื่อให้ช่วยกันตรวจ การทำแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสอภิปรายปัญหาที่เกี่ยวกับความเรียงทั้งหมดที่แต่ละคนเขียนมา เช่น ในเรื่องของการจัดลำดับความคิด การเลือกใช้คำ การใช้คำเชื่อมแบบต่างๆ และเรื่องของการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างในการแต่งประโยค และในตอนสุดท้ายหลังจากการหาข้อสรุปได้แล้ว นักเรียนก็จะนำงานเขียนนั้นมาทบทวนและเขียนใหม่ แล้วจึงส่งให้ครูผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

ขั้นตอนการเขียนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านเสนอคล้ายคลึงกัน จะต่างกันออกไปบ้างเฉพาะขั้นตอนที่แบ่งเท่านั้น แต่ทั้งหมดก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า ในการเขียนนั้นผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการเขียนว่าประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมตัวก่อนเขียน ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เขียนจะต้องระดมความคิดออกมาให้ได้มากที่สุดเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเขียน ซึ่งวิธีการระดมความคิดนั้นมีทั้งที่ทำด้วยตนเอง ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนและครูผู้สอน เป็นต้น และเมื่อได้ข้อมูลมาแล้วในขั้นที่สองซึ่งเป็นขั้นลงมือเขียน ผู้เขียนก็จะนำข้อความทั้งหลายที่ได้มานั้นมาจัดลำดับ มาปรับให้ถูกต้องตามองค์ประกอบของการเขียนแต่ละประเภท จากนั้นก็จะเป็นขั้นตอนสุดท้าย คือ ขั้นตรวจสอบความถูกต้อง ในขั้นนี้อีกเช่นกันที่อาจต้องได้รับความร่วมมือจากผู้อื่นในการตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะเพื่อที่จะได้นำมาใช้ในการปรับปรุงครั้งสุดท้าย จะเห็นได้ว่าการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่ย่อมต้องอาศัยกระบวนการที่เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอนจึงจะสามารถปฏิบัติได้ผลงานที่มีคุณภาพออกมาได้

4. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แม้ว่าทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนเป็นทักษะที่ผู้เรียนรู้อังกฤษมักจะเรียนเป็นทักษะสุดท้ายในสี่ทักษะ แต่การเขียนก็เป็นทักษะที่มีความจำเป็นไม่น้อยไปกว่าทักษะอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงในทุกโอกาส นอกจากนี้การเขียนยังแสดง

ถึงความสามารถในการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ผู้ใดมีความสามารถในการเขียนสูงย่อมก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากทั้งในด้านการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น และในด้านการงานอาชีพ ด้านสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือต่าง ๆ ดังนั้น ในการเรียนรู้ภาษาผู้เรียนย่อมมีความต้องการจะมีความสามารถในการเขียนที่ดีด้วย สำหรับความหมายของความสามารถในการเขียนนั้นได้มีผู้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เฮซ จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson, 1978 : 61-63) ได้ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดว่ามีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ดังนั้น จึงมิใช่เพียงแค่เขียนประโยคต่อ ๆ กันแม้ว่าจะถูกไวยากรณ์ก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคต่าง ๆ ให้มีความต่อเนื่องเป็นหน่วยการสื่อสารที่มีความหมาย (Acceptable unit of communication) และรู้จักการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse markers) อย่างถูกต้องด้วย

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 6) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่า ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคอย่างเดียว ดังนั้น ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ และเขียนได้ชัดเจนไม่คลุมเครือ

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987 : 257) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียน โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพแก่ผู้อ่าน

ดอนน์ เบอห์น (Donne Byrne, 1988 : 11) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร และความคิดของผู้เขียนออกมา เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ จัดลำดับความคิดได้เหมาะสม สามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่าจะเขียนอะไร เพื่อใคร และมีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรร และจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียง ออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาในด้านการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ให้ได้มาซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

แพทริเซีย จอห์นสัน (Patricia Johnson, 1986 : 93) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่างๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นข้อความสั้นๆ ที่สื่อความหมายได้

จากความคิดเห็นและคำกล่าวของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนที่พยายามถ่ายทอดความรู้ และความคิด ที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่าน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้สอ่านเข้าใจตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

4.2 ลักษณะของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดี

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก และซับซ้อนที่สุดในทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ และจากความหมายของความสามารถในการเขียนที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เราได้ทราบว่า ความสามารถในการเขียนนั้น เป็นความสามารถที่ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายด้านมาประกอบกัน ซึ่งได้มีผู้ให้ความเห็น ข้อเสนอแนะ หรือข้อสรุปต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดี สรุปได้ดังนี้

คริสตินา แบทท์ พอลสัน และ แมรี นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Brate Paulston and Mary Newman Bruder, 1976 : 205) ได้เสนอความเห็นว่าการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดีนั้น จะต้องครอบคลุมลักษณะ ดังต่อไปนี้คือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Correct language) ผู้เขียน ควรมีความสามารถเขียนงานเขียน ด้วยรูปแบบภาษาที่เหมาะสมและถูกต้อง
2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics of punctuation) ผู้เขียนควรมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
3. การเรียงเรียงเนื้อหา (Organization of content) ผู้เขียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาในงานเขียนให้เป็นไปตามลำดับความคิดที่ต้องการจะนำเสนออย่างชัดเจน ตรงตามวัตถุประสงค์ ไม่สับสนหรือวกวน

เฮซ จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson 1975 : 80-83) และซูซาน มิลเลอร์ (Susan Miller 1983 : 221) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดีว่า ผู้เขียนต้องเริ่มจากการศึกษาโครงสร้างอนุเจตชนิดต่างๆ ตลอดจนศึกษาถึงวิธีการดำเนินเนื้อเรื่อง อันได้แก่ การกำหนด บทนำ (Introduction) ตัวเนื้อเรื่อง (Body) และบทสรุป (Conclusion) ทั้งหมดนี้จะเป็นการสร้างความพร้อมในด้านเนื้อหา และวิธีการเขียนที่ดีให้กับผู้เขียน

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White ; 1980 : 6) ได้ให้ทรรศนะว่า ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ ได้แก่

1. ความถูกต้องของภาษา (Correction of form) หมายถึง ผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และหลักการต่าง ๆ ทางภาษา
2. ความเหมาะสมของลีลาภาษา (Appropriateness of style) หมายถึง ผู้เขียนสามารถเขียนงานนั้นด้วยลีลาที่เหมาะสมต่อเนื้อเรื่องที่เขียน มีการเลือกใช้คำ และภาษาที่สละสลวย
3. เอกภาพของแก่นของเรื่อง และประโยคใจความสำคัญ (Unity of theme and topic) หมายถึง ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิด และเรียบเรียงข้อความได้สัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่จะเขียนนั้น โดยนำความรู้ของผู้เขียนมาถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวเรื่อง โดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983 : 5 –11) ได้ให้ทรรศนะว่าในการที่จะเขียนให้ชัดเจน คล่องแคล่ว และสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิด และเรียบเรียงข้อความได้

สัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่จะเขียนนั้น โดยนำความรู้ของผู้เขียนมาถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวเรื่อง โดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ในการเสนอเนื้อหาของงานเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึง ความสัมพันธ์ของ ภัยความ (Relevance) ความชัดเจน (Claring) การมีความคิดริเริ่ม (Originality) และความมีเหตุผล (Logic) ฯลฯ

2. กระบวนการของผู้เขียน (The Writer's process) ผู้เขียนควรมีกระบวนการเขียนที่ครบวงจร ได้แก่ การได้มาซึ่งความคิด (Getting ideas) การเริ่มลงมือเขียน (Getting started) การเขียนร่าง (Writing drafts) และการทบทวนแก้ไข (Revising)

3. ผู้อ่าน (Audience) ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียนว่า ผู้อ่านเป็นใคร เพื่อสามารถผลิตงานเขียนนั้นได้เหมาะสมกับผู้อ่าน

4. จุดประสงค์ (Purpose) ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น

5. การเลือกใช้คำ (Word choice) ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary) จำนวน (Idiom) และคำที่แสดงความรู้สึก (Tone) ได้เหมาะสม

6. การเรียบเรียงข้อความ (Organization) ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงถ้อยคำเป็นปริเฉท (Paragraphs) ประโยคใจความสำคัญ และประโยคสนับสนุน (Topic and support) การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ และความเป็นเอกภาพ (Cohesion and unity)

7. กลไกในการเขียน (Mechanics) ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) และเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) ฯลฯ

8. ไวยากรณ์ (Grammar) ผู้เขียนควรคำนึงถึง กฎเกณฑ์การใช้คำกริยา (Rules for verbs) ความสอดคล้องระหว่างประธาน และกริยา (Agreement) คำนำหน้านาม (Articles) และคำสรรพนาม (Pronouns) ฯลฯ

9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค (Syntax) ผู้เขียนควรคำนึงถึงโครงสร้างประโยค (Sentence structure) ขอบข่ายของประโยค (Sentence boundaries) และการเลือกใช้ลีลาของประโยค (Stylistic choices) ฯลฯ

อาร์เธอร์ บรูคส์ และปีเตอร์ กรุนดิ (Arthur Brookes and Peter Grundy, 1990 ; 14 – 26) ได้ให้ความเห็นว่า ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งที่จะสอนแก่นักศึกษาดังต่อไปนี้ คือ

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน (Purpose) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในการเขียนงานเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มลงมือเขียนได้
2. ภาษาพูด และภาษาเขียน (Spoken and written language) ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้ภาษาเขียนในการเขียนงานเขียน นอกจากเป็นการเขียนงานเขียนที่มีบทพูดอาจมีการใช้ภาษาพูดเข้ามาร่วมด้วย อย่างไรก็ตามในองค์ประกอบข้อนี้รวมการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ สังคมศาสตร์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ไว้ด้วย
3. ความเป็นนักอ่าน (Readership) ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้ที่อ่านมาก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เขียนไม่เพียงแต่ด้านความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะช่วยให้ผู้เขียนได้เห็นรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากต่อการเขียนของผู้เขียนเอง
4. กระบวนการ และผลผลิตของงานเขียน (Process and product) ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่า ในการเขียนแต่ละครั้งนั้น จะต้องมีส่วนขั้นตอนไม่ใช่เขียนเพียงครั้งเดียวเป็นงานเขียนทันที แต่จะต้องมีการศึกษาหาข้อมูล การวางแผน (Planning) เพื่อเขียนฉบับร่าง (Draft) ก่อน แล้วจึงทบทวนแก้ไข (Revising) เพื่อให้ได้งานเขียน (Product) ที่มีคุณภาพ
5. การวิเคราะห์รูปแบบของภาษาเขียน (Genre analysis) ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ และความเข้าใจในรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภทว่างานเขียนใดควรใช้รูปแบบการเขียนแบบใด เพื่อเลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับงานเขียน ผู้เขียนต้องการจะเขียน

จากทฤษฎี และข้อสรุปของนักการศึกษาดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น สามารถสรุปได้ว่า การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ดี และข้อควรคำนึงถึงเวลาเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนจะต้องมี ความรู้ในสิ่งที่จะเขียน ความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียน และความสามารถในการเชื่อมโยงความคิด ประสบการณ์ หรือสิ่งที่ต้องการสื่อสารออกมาเป็นงานเขียนที่มีวัตถุประสงค์ตามที่ผู้เขียนตั้งใจไว้

4.3 การวัด และการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลเป็นองค์ประกอบหนึ่ง ที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนทักษะเขียนทั้งนี้เพราะเป็นขั้นตอนที่บ่งชี้ถึงคุณภาพของผลงานหรือความสามารถในการเขียน ในการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษนั้น สามารถแยกเนื้อหาสาระของการวัดและประเมินผลดังกล่าวออกได้ 2 ประเด็น คือ หลักการทั่วไปในการทดสอบการเขียน และการตรวจให้คะแนนงานเขียน ดังต่อไปนี้

หลักการทั่วไปในการทดสอบความสามารถในการเขียน มีผู้เสนอแนะหลักการต่างๆ ในการทดสอบความสามารถในการเขียนของผู้เรียนเอาไว้ที่น่าสนใจหลายท่านด้วยกัน ดังนี้

พอล ไดเดริช (Paul Diederich, 1968 cited in William McColly 1970: 148-156) ได้กำหนดหลักการทั่วไปในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ พิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบของความเรียง พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่อง และลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน พิจารณาลักษณะการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกในการเขียน พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์
5. การใช้คำ พิจารณาการเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1979: 127-137) กล่าวถึงหลักการในการทดสอบการเขียนดังนี้

1. ผู้ออกข้อสอบไม่ควรตั้งความมุ่งหมายให้สูงเกินสภาพของผู้เรียน เจ บี ฮีตัน มีความเห็นว่า การทดสอบการเขียนควรคาดหวังให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เพื่อสื่อความหมายตามความต้องการ แต่ไม่ควรมุ่งหวังการเขียนเชิงริเริ่มสร้างสรรค์จากผู้เรียน นอกจากนั้นควรออกแบบข้อสอบที่สอดคล้องกับการเรียนการสอน และระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การเขียนความเรียงจะใช้เป็นข้อทดสอบได้ ต่อเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะเขียนอย่างอิสระ การเขียนความเรียงเป็นการให้โอกาสผู้เรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาและการสื่อความหมาย

3. ข้อสอบการเขียนจะอยู่ในรูปปัญหา หรือสถานการณ์ที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเขียน ควรเป็น

งานที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดเห็น และมีความมุ่งหมายในการเขียน สถานการณ์ที่ให้ในข้อสอบควรให้การกระตุ้นและข้อมูลที่เพียงพอสำหรับงานเขียนนั้น ข้อสอบเช่นนี้จะมีความเที่ยงสูง และง่ายที่จะเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างงานเขียน ข้อควรระวังคือ ถ้าสถานการณ์ยาวเกินไปจะกลายเป็นการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 111) ได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษว่า ในการประเมินงานเขียนประเภทนี้ต้องดูที่องค์ประกอบสำคัญในการเขียน คือ ประเมินจากหลักฐาน ความถูกต้อง และความเป็นปัจจุบันร่วมสมัยของข้อมูล การอ้างอิงที่เชื่อถือได้ การยกตัวอย่างที่ชัดเจน และการสื่อความหมายอย่างได้ผล การกล่าวถึงสมมุติฐานหรือทฤษฎีที่เป็นที่รู้จักหรือยอมรับกันโดยทั่วไป การจัดหมวดหมู่หรือประเภทของความคิด ข้อมูล หรือหลักฐาน ข้อเท็จจริงต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างมีเหตุผล การให้นิยามหรือความหมายคำ การวิเคราะห์หาเหตุและผล การสรุปอย่างมีเหตุผลและน่าเชื่อถือ ความถูกต้อง และความเป็นมาตรฐานของรูปแบบการนำเสนอและการอ้างอิง

บ็องอวัวร์ และเยอวภา พุกกะคุปต์ (2524: 53-54) ได้กล่าวถึงการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเขียนความเรียงนับเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถในการเขียน ทั้งนี้เพราะในการเขียนความเรียงผู้เขียนต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นคำอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของเขาเอง ทักษะหรือความสามารถนี้สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้นผู้สร้างข้อสอบอาจใช้วิธีต่างๆ กันดังนี้

1. ในกรณีที่วัดสัมฤทธิ์ผลในการเขียน (Assessment) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะให้ผู้สอบแต่งความเรียงสั้นๆ มากกว่าหนึ่งเรื่องขึ้นไป การกระทำเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาในแบบต่างๆ กัน โดยกำหนดว่าผู้สอบต้องแต่งความเรียงทุกเรื่องที่กำหนดให้ การกำหนดเช่นนี้จะช่วยให้การตรวจและเปรียบเทียบผลการแต่งความเรียงทำได้ง่ายขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการประหยัดเวลาอีกด้วย เพราะผู้สอบไม่จำเป็นต้องเลือกหัวข้อที่ตนต้องการแต่ง
2. ในกรณีที่การทดสอบครั้งนั้นๆ ไม่ได้คำนึงถึงสัมฤทธิ์ผลเป็นหลักใหญ่ หากแต่เป็นการทดสอบความก้าวหน้าในการเรียน (Progress test) ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะเปิดโอกาสให้ผู้สอบเลือกหัวข้อจากที่ตนกำหนดให้ ตามความสนใจของผู้เข้าสอบได้
3. ผู้สร้างข้อทดสอบกำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนาซึ่งใช้ภาษาที่ง่าย กระชับ และไม่เป็น

ปัญหาสำหรับผู้สอบ จากนั้นให้ผู้สอบแต่งความเรียงโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนา แต่อาจเพิ่มเติมรายละเอียดต่างๆ ลงไปได้ การสร้างข้อทดสอบแบบนี้ก็เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งความเรียงแบบควบคุม (Controlled composition) ผู้สอบจะไม่ต้องเสียเวลาในการคิดเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียน

4. การให้ผู้สอบดูตาราง (Table) ซึ่งมีข้อมูลต่างๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนความเรียง ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้สร้างข้อสอบนิยมใช้กับผู้เข้าสอบที่มีความรู้ในเชิงภาษาระดับสูง (Advanced students)

5. ผู้สร้างข้อทดสอบอาจจะวัดวัตถุประสงค์และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดี โดยให้ผู้สอบดูภาพภาพเดียวหรือเป็นภาพชุด ซึ่งอาจจะให้คำศัพท์กำกับไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้ และให้ผู้เข้าสอบเขียนความเรียงโดยอาศัยภาพเหล่านั้นเป็นเกณฑ์

วาสนา โกวิทยา (2525: 12) ได้เสนอหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สาระสำคัญที่ควรวัดและประเมินผลสำหรับทักษะการเขียน กล่าวโดยสรุป คือ

1. องค์ประกอบของภาษา ได้แก่ กลไกลและแบบแผนของการเขียนรวมทั้งศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา

2. การสื่อความหมายด้วยการเขียน ซึ่งใช้ในชีวิตจริง มีความสัมพันธ์กับความต้องการของนักเรียน หมายความว่า นักเรียนมีอะไรจะเขียน และมีจุดประสงค์ชัดเจนว่าจะเขียนให้ใครอ่าน

สำหรับวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้น อาจแยกได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. การวัดเฉพาะทักษะการเขียนอย่างเดียว เช่น การบรรยายภาพ หรือ การวัดทักษะการเขียนที่สัมพันธ์ไปกับทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง-เขียน อ่าน-เขียน พูด-เขียน เป็นต้น หมายความว่านักเรียนอาจเขียนตามคำบอก หรือเขียนสรุปความจากเรื่องที่ได้ฟังหรือได้อ่าน

2. การวัดจุดย่อยหรือวัดรวมสรุป

2.1 การวัดจุดย่อยของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนไวยากรณ์ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเรียงคำในประโยค การสะกดคำ เป็นต้น

2.2 การวัดรวมสรุปของทักษะการเขียน เช่น การเขียนเรียงความตามแนวที่กำหนด หรือเขียนโดยเสรี การเขียนบรรยายภาพ การเขียนเรียงประโยคที่สืบสนให้เข้าลำดับที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน

3. การวัดทักษะการเขียนทางตรงหรือวัดทางอ้อม การวัดทักษะการเขียนทางตรงนั้น ก็คือ การให้นักเรียนลงมือเขียนจริง (Production) แต่ในทางปฏิบัติบางครั้งมีอุปสรรคบางประการจึงจำเป็นต้องวัดทางอ้อม โดยใช้วิธีการที่สัมพันธ์กับการเขียน คือ การระลึกได้ (Recognition) ตัวอย่างเช่น วัดความสามารถของนักเรียนที่จะบอกได้ว่าในข้อความที่กำหนดให้ นั้นประโยคใดที่ไม่สมควรอยู่ในข้อความนี้ เพราะไม่มีเนื้อความเกี่ยวข้อง (Irrelevant) กับข้อความนั้น เมื่อนักเรียนมีความสามารถในระดับนี้ (Recognition) ก็จะถ่ายโยงไปใช้ในระดับการเขียนจริงๆ (Production) ด้วย การวัดทางอ้อมนี้ช่วยให้มีการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนได้มากขึ้น

การตรวจให้คะแนนงานเขียน จากหลักการในการทดสอบการเขียนดังกล่าวข้างต้น ได้มีผู้คิดค้นรูปแบบของการให้คะแนนงานเขียนไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975: 133-139) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนทักษะการเขียนความเรียงไว้หลายวิธี ดังนี้

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจ 1 คน หรือมากกว่า 1 คน ให้คะแนนรวมเป็นคะแนนเดี่ยวๆ (Single mark) โดยขึ้นกับความรู้สึกที่มีต่องานเขียนโดยรวมทั้งหมด โดยเหตุที่เรียงความเรื่องหนึ่งอาจประทับใจผู้อ่านคนหนึ่ง แต่ไม่น่าประทับใจสำหรับผู้อ่านอีกคนหนึ่ง จึงอาจเป็นเรื่องของใจว่าผู้ตรวจจะชอบงานเขียนชิ้นนั้นๆ หรือไม่ ดังนั้นคะแนนจึงมีความเป็นอัตนัยสูง ซึ่งขึ้นกับการตัดสินใจที่อาจมีข้อผิดพลาดได้ คือ อาจถูกกระทบกระเทือนจากความเหนื่อย ความสะเพร่าหรือความขี้เกียจ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถ้าการประเมินนั้นอาศัยตัดสินหลายๆ คน คะแนนที่ได้ก็จะน่าเชื่อถือมากขึ้น

โดยทั่วไป วิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้นแล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เขียน

ตัวอย่างการตรวจความเรียง 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน ประเมินผลความเรียงโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 คะแนน (Five-point scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนที่ผู้ตรวจประเมินได้อย่างมาก (ดังตัวอย่างความเรียงเรื่องที่ 3) ก็จะมีการตรวจให้คะแนนงานเขียนชิ้นนั้นๆ ใหม่ โดยผู้ตรวจทั้ง 4 คนอีกครั้ง และจะมีการอภิปรายเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนจนกว่าจะตกลงกันได้

ในการตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจทุกคนจะอ่านงานเขียนอย่างรวดเร็ว แล้วให้คะแนนงานแต่ละชิ้น โดยแต่ละคนจะอ่านงานเขียนจำนวนหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ (มักจะเป็นความเรียง 20 เรื่อง ต่อ 1 ชั่วโมง) ถ้าผู้ตรวจพบว่าตนเองตรวจให้คะแนนได้ช้าลง เช่น ให้คะแนนงานเขียนได้ไม่ทันเรื่องต่อ 1 ชั่วโมง ก็จะต้องหยุดพักเสียก่อน แล้วค่อยกลับมาตรวจให้คะแนนใหม่ เมื่อรู้สึกว่าตนเองสามารถให้คะแนนตามอัตราที่กำหนดได้ การให้คะแนนโดยอาศัยความรู้สึกนี้มักพบว่าทำให้ผู้ตรวจเหนื่อยมากกว่าการใช้วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องให้ผู้ตรวจหยุดพักการตรวจ เมื่อความสนใจเริ่มหมดลงหรือเมื่อรู้สึกว่าเกิดความเหนื่อยยากกับการอ่านเนื้อหาของเรียงความแต่ละเรื่อง สิ่งสำคัญก็คือคะแนนที่อาศัยความรู้สึกจะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

การตรวจให้คะแนนเรียงความด้วยวิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ พบว่า มีความรวดเร็วกว่าวิธีอื่น และถ้าใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ตรวจเรียงความด้วยวิธีนี้ ผลที่ได้ก็มักจะมีมติเชื่อถือได้มากกว่าการตรวจแบบวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytic method) ที่ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ในกรณีที่มีผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่านั้นแล้ว ผลที่ได้จากการตรวจด้วยวิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ จะมีความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้น้อยกว่าผลของการตรวจด้วยวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytic method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแบบการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยมีการแยกแยะคุณลักษณะต่าง ๆ ของเรียงความที่จะให้คะแนน วิธีนี้เหมาะสมสำหรับการใช้ในห้องเรียนเป็นอย่างมาก เพราะจะมีการให้คะแนนคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ แยกกันไป ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเห็นได้ว่าคะแนนของตนนั้นได้มาอย่างไร โดยผู้ตรวจสามารถแนบใบรายการให้คะแนนไว้ตอนท้ายของงานเขียนแต่ละเรื่องของผู้เรียน ดังตัวอย่างการใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน ต่อไปนี้

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)			X		
คำศัพท์ (Vocabulary)				X	
กลไกในการเขียน (Mechanics) หมายถึงเครื่อง หมายวรรคตอนและตัวสะกด		X			
ความคล่องแคล่ว ด้านลีลาและการสื่อความหมาย (Fluency: Style and Ease of Communication)				X	
ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)			X		

โดยพิจารณาให้คะแนนองค์ประกอบละเท่า ๆ กัน แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับระดับต้น ถ้าจให้น้ำหนักคะแนนดังนี้ คือ ไปเพิ่มส่วนไวยากรณ์ และคำศัพท์โดยตัดองค์ประกอบ ความคล่องแคล่ว (Fluency) ออกไปเสียเพราะเป็นเพียงระดับต้นยังไม่ค่อยเน้นเรื่องความคล่องแคล่วในการเขียนมากนัก ส่วนระดับกลางจะให้ความสนใจกับองค์ประกอบเนื้อหาสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน (Relevance) มากเป็นพิเศษ โดยให้น้ำหนักคะแนนมากกว่าองค์ประกอบอื่นได้ ส่วนในระดับสูงจะแบ่งองค์ประกอบโดยยุบเพิ่มบางส่วนดังนี้ คือ การเรียบเรียงถ้อยความและทำเนียบภาษา (Organization and register) เพิ่มเข้ามาและยุบกลไกในการเขียน (Mechanics) เข้ารวมกับความคล่องแคล่ว (Fluency) เป็นต้น

รี เบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1977: 225-257) ได้เสนอแนะตัวอย่างของระบบการให้คะแนนการเขียนเรียงความ 3 แบบ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้สอบได้กำหนดระบบการตรวจของตนเองขึ้นได้ กล่าวคือ

1. การประเมินส่วนประกอบเฉพาะ (Rating specific elements) วิธีนี้ผู้สอนจะบอกให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่าจะประเมินผลส่วนประกอบเฉพาะต่าง ๆ ของงานเขียน ตัวอย่างเช่น การเขียนเรียงความโดยมีพื้นฐานด้านคำศัพท์ ผู้สอนจะกำหนดคำศัพท์สำคัญ (Key word) ไว้ให้ 10 คำ ผู้เรียนจะได้ 1 คะแนนสำหรับคำแต่ละคำที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง นอกจากการให้คะแนนเป็นคำแล้ว ผู้สอนจะประเมินเรียงความทั้งเรื่องโดยแบ่งการประเมินเป็นดีเด่น (Outstanding) น่าพอใจ (Satisfactory) หรือไม่น่าพอใจ (Unsatisfactory) อาจมีการตรวจให้เห็นถึงข้อบกพร่องในการเขียน (Writing error) โดยคาดหวังให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นด้วย

2. การใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้สอนเตรียมขึ้น (Teacher-prepared rating scale) วิธีนี้ผู้สอนจะกำหนดลงไปว่าจะตรวจให้คะแนนของเรียงความในด้านใดบ้าง ซึ่งอาจกำหนดองค์ประกอบที่จะตรวจออกเป็นมาตราส่วนประเมินค่าดังต่อไปนี้

การเรียบเรียงข้อความ (Organization) :	ดีเลิศ	6 5 4 3 2 1	ไม่ปรากฏ
การใช้ถ้อยคำอย่างชัดเจน : (Clarity of expression)	เจ้าของภาษา	6 5 4 3 2 1	เจ้าของภาษา อ่านเข้าใจได้ โดยง่าย
ความกว้างขวางของวงศัพท์ : (Breadth of vocabulary)	ใช้ศัพท์อย่าง มีจินตนาการ	6 5 4 3 2 1	ใช้ศัพท์ที่พบ มากซ้ำ ๆ

มีข้อเสนอแนะว่า ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับระบบการให้คะแนน ก่อนที่จะให้ผู้เรียนทำข้อสอบเขียนเรียงความ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบว่าควรให้ความสนใจในประเด็นใดของการเขียนเรียงความเป็นพิเศษบ้าง

3. การให้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนเตรียมขึ้น (Student-prepared rating scale) วิธีนี้เป็นโครงการที่ใช้เวลา 2 วัน ในวันแรกนั้น ผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน ให้แต่ละกลุ่มแต่งเรียงความจากหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดให้ ผู้สอนจะคอยเข้าไปช่วยตามกลุ่ม เช่น ช่วยตอบคำถามและตรวจแก้ไข เมื่อแต่ละกลุ่มแต่งเสร็จและงานเขียนได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดในการสะกดคำและข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์แล้ว ก็ให้ผู้เรียนในกลุ่มที่ลายมือสวยคัดลอกเรียงความของกลุ่มตนไว้

ในวันที่ 2 ผู้สอนจะแจกสำเนาของเรียงความที่ผู้เรียนแต่งเป็นกลุ่มในวันแรก อาจแบ่งผู้เรียนเป็น เดี่ยว ๆ เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มซึ่งต่างจากวันแรก แล้วให้ผู้เรียนจัดอันดับงานเขียนตามความชอบขั้นต่อไปก็ลอกอันดับการจัดบนกระดาษเพื่อเปรียบเทียบงานเขียนที่จัดอยู่ในอันดับต้นกับอันดับท้ายเพื่อพิจารณาว่ามีองค์ประกอบใดที่ทำให้งานอยู่ในระดับที่ต่างกันแล้วจตรายการองค์ประกอบเหล่านั้นลงบนกระดาษซึ่งอาจจะมี จินตนาการ การเรียบเรียงข้อความ ความยาวของประโยค การเลือกใช้คำศัพท์ ฯลฯ แล้วจัดกลุ่มตัวเลขไว้หลังองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ เช่น

จินตนาการ 5 3 1

แล้วให้ผู้เรียนใช้มาตราส่วนประเมินค่านี้กับงานเขียนกลุ่มทั้งหมด แล้วรวมคะแนนทั้งหมด (Total score) ของแต่ละเรื่อง เรียงความที่ผู้เรียนพิจารณาว่าดีที่สุดจะได้คะแนนมากที่สุด เรียงความที่คุณภาพต่ำที่สุดจะได้คะแนนน้อยที่สุด การสร้างมาตราส่วนขึ้นใหม่นี้จะรวมถึงการเพิ่มการแบ่งประเภทที่สำคัญ และการเปลี่ยนแปลงการให้น้ำหนักความสำคัญขององค์ประกอบเฉพาะบางประเภท เช่น ในกรณีที่เราพบว่า เรื่องของจินตนาการมีความสำคัญกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เราอาจกำหนดมาตราส่วนให้มากขึ้นได้ เช่น

จินตนาการ 10 6 2

ครูผู้สอนอาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนสร้างขึ้นดังกล่าวนี้ในการตรวจให้คะแนนการทดสอบเขียนเรียงความในภายหลังต่อไปก็ได้

แอดรีเยน เอส ปาล์มเมอร์ และมาร์ก๊อต ซี คิมบอล (Adrian S. Palmer and Margot C. Kimball, 1981 : 68 – 87) ได้เสนอรูปแบบของการตรวจให้คะแนนงานเขียน โดยมีหลักการคือเน้นการสื่อสารของข้อเขียนโดยให้น้ำหนักมากกว่าความถูกต้องของภาษา ในรูปแบบนี้แบ่งน้ำหนักการให้คะแนนเป็นสเกลโดยให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบของการสื่อสารของเรียงความ เรียงความที่ได้คะแนนดีจะมีลักษณะดังนี้

1. มีจุดเน้นและมีประโยคใจความหลัก (Thesis statement)
2. ย่อหน้าต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ต่อกัน (Paragraph relevance)
3. ความคิดเห็นที่เสนอได้รับการเสริมด้วยตัวอย่าง หรือหลักฐานที่ชัดเจน (Clear evidence)
4. มีการใช้ตัวเชื่อม (Transitions) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็น

รูปแบบการให้คะแนนการเขียนแบบนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

1. ความเข้าใจได้ (Comprehensibility) ผู้เรียนจะต้องเขียนอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด และการเรียบเรียงที่เป็นลำดับที่ดี
2. การเสริม (Support) ผู้เรียนจะต้องเขียนแสดงความเห็นอย่างชัดเจน โดยการให้รายละเอียดและเชื่อมโยงความเห็นและรายละเอียดด้วยตัวเชื่อมต่าง ๆ
3. การเขียนระดับประโยค (Sentence level control) เกี่ยวกับความถูกต้องของภาษาแบ่งเป็น 2 หัวข้อ คือ ข้อผิดในการสร้างประโยคและข้อผิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของประโยค
4. ความยาว (Length) เป็นการนับคำที่เขียน เนื่องจากคาดว่าผู้เรียนสามารถเขียนได้ 250 คำ ภายในเวลาครึ่งชั่วโมง

ข้อจำกัดในการใช้รูปแบบการให้คะแนนแบบมีเกณฑ์นี้อาจใช้ไม่ได้กับการเขียนเชิงบรรยายหรือการเขียนเล่าเรื่อง เพราะการเขียนทั้งสองแบบไม่ต้องการวางแผนการเรียบเรียง

ฮอลลี แอล จากอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs et al., 1981: 28 – 29) ได้เสนอรูปแบบการตรวจแบบผสมผสานขึ้น (ESL Composition Profile or PROFILE) วิธีนี้เป็นการประเมินงานเขียนแบบรวมวิธีหนึ่งที่ใช้ความคิดของผู้ตรวจตัดสินเรียงความ ว่าผู้เขียนสามารถสื่อความคิดและความมุ่งหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านได้หรือไม่เพียงใด หากสามารถกระทำได้อย่างละม่อมแสดงว่าส่วนประกอบต่าง ๆ ในงานเขียน เช่น การรวบรวมข้อมูล การลำดับความให้เป็นเรื่องราว การใช้ภาษา รวมทั้งหมด

สำคัญอื่น ๆ นั้น มีความสอดคล้องกันเป็นอย่างดี จึงทำให้การสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จ

การประเมินงานเขียนตามวิธีการตรวจแบบผสมผสานมีหลักการ ดังนี้

1. ใช้วิธีการตรวจแบบมองภาพรวม (Holistic approach)
2. มีเกณฑ์ที่เน้นที่องค์ประกอบที่สำคัญของเรียงความ
3. กำหนดมาตรฐานสำหรับตัดสินคุณภาพของข้อเขียน
4. เลือกผู้ตรวจที่มีภูมิหลังคล้ายกัน
5. ฝึกอบรมผู้ตรวจจนกระทั่งให้คะแนนเท่ากันในการตรวจงานเขียนขึ้นเดียวกัน
6. อ่านงานเขียนแต่ละฉบับอย่างน้อย 2 ครั้ง
7. มีการกระตุ้นเตือนผู้ตรวจเป็นระยะเพื่อให้ใช้เกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดได้อย่างสม่ำเสมอ

รูปแบบการตรวจแบบผสมผสานมีขั้นตอนดังนี้

อ่านครั้งที่ 1 เพื่อให้เกิดความรู้สึกต่องานเขียนว่า ผู้เขียนเสนอข้อเขียนอย่างชัดเจน และสมบูรณ์หรือไม่ เน้นลักษณะที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนั้น ในการอ่านครั้งที่ 1 ผู้ตรวจสนใจเฉพาะสาระความคิดเห็นที่ผู้เขียนเสนอ โดยให้คะแนนในวันที่ 1 และ 2 คือ เนื้อหาและการเรียบเรียง

อ่านครั้งที่ 2 ผู้ตรวจพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึกประทับใจในครั้งแรก โดยการพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ในส่วนที่ 3-4-5 และให้คะแนนในแต่ละประเด็น โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนนว่า องค์ประกอบแต่ละประเด็นมีผลอย่างไรต่อการสื่อความหมายของงานเขียนและผู้ตรวจจะต้องไม่พิจารณาแต่ละองค์ประกอบโดยแยกจากกัน เพราะในการสื่อสารที่แท้จริงแล้วองค์ประกอบเหล่านี้จะประสานเข้าด้วยกันทั้งหมด ดังนั้นเมื่อให้คะแนนในแต่ละประเด็นแล้วจึงรวมคะแนนทั้งหมดซึ่งจะเป็นดัชนีที่แสดงความสามารถในการเขียน การให้คะแนนในระบบนี้มีใช้เป็นการให้คะแนนตามความประทับใจด้านใดด้านหนึ่ง แต่เป็นการผสมผสานองค์ประกอบทุกส่วนของเรียงความ จุดเน้นของการประเมินแบบนี้ คือ ประสิทธิภาพ

สำหรับการให้คะแนนการเขียน ผู้ตรวจอาจใช้แนวทางที่ ฮอลลี แอล จากอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs et al., 1981 : 28-29) เสนอซึ่งที่แสดงในตารางข้างล่างนี้

รูปแบบการตรวจแบบผสมผสาน (ESL Composition Profile)

องค์ประกอบ และเกณฑ์การให้คะแนนการตรวจเรียงความของจากอบส์ และคณะ

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	27-30	ดีมาก-ยอดเยี่ยม	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เขียนได้ความดี ขยายความได้อย่างต่อเนื่องและสมเหตุผล เนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ให้เขียน
	22-26	ปานกลาง-ดี	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนบ้าง เขียนพอได้ ความพอที่จะขยายความอย่างต่อเนื่องและ สมเหตุผลได้เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่อง ที่ให้เขียนแต่ขาดรายละเอียด
	17-21	อ่อน-พอใช้	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัดเขียนได้ ความน้อย ไม่สามารถขยายความได้
	13-15	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ได้ ความ เขียนไม่ตรงเรื่องหรือประเมินไม่ได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
การเรียบเรียง	18-20	ดีมาก-ยอดเยี่ยม	เขียนความเรียงได้อย่างสละสลวยแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผลมาสนับสนุน เขียนได้ความกะทัดรัดและตรงจุดสามารถเรียงเรียงความคิดให้ตีประมวลความคิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดอย่างต่อเนื่อง
	14-17	ปานกลาง-ดี	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่อง ประมวลความคิดไม่ถี่นักแต่ยังจับใจความสำคัญได้ไม่ค่อยมีรายละเอียดมาสนับสนุนมากนัก
	10-13	อ่อน-พอใช้	เขียนไม่ถี่นัก ความคิดยังสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการลำดับความคิดและการพัฒนาความคิด
	7-9	อ่อนมาก	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิดหรือเขียนน้อยมากจนประเมินไม่ได้
การใช้ศัพท์	18-20	ดีมาก-ยอดเยี่ยม	ใช้ศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง เลือกใช้ศัพท์และสำนวนได้อย่างเหมาะสม ใช้ศัพท์แบบปู้จริง ใช้สำนวนการเขียนที่เหมาะสม
	14-17	ปานกลาง-ดี	ใช้ศัพท์ได้ตามความต้องการบางครั้งใช้ศัพท์ และสำนวนไม่ถูกต้องยังสื่อความหมายได้
	10-13	อ่อน-พอใช้	ใช้ศัพท์ในวงจำกัดใช้ศัพท์และสำนวนผิดบ่อย ๆ และไม่สามารถสื่อความได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
	7-9	อ่อนมาก	ใช้ศัพท์จากภาษาแรก มีความรู้เรื่องศัพท์ สำนวนและรูปคำน้อย มากมีข้อมูลน้อยเกินกว่าที่จะประเมินได้
การใช้ไวยากรณ์	22-25	ดีมาก-ยอดเยี่ยม	ใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม และบุพบท
	18-21	ปานกลาง-ดี	ใช้รูปประโยคได้ถูกต้องแต่เป็นประโยคแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดน้อยในเรื่องโครงสร้างของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนำหน้านามและบุพบท แต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	11-17	อ่อน-พอใช้	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่องโครงสร้างของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่องการใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับและหน้าที่ของคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนามบุพบท และเขียนเป็นช่วง ๆ โดยเว้นคำ ข้อผิดพลาดมีมากจนจับความไม่ได้
	5-10	อ่อนมาก	ไม่รู้เรื่อง โครงสร้างของประโยคเลย พบแต่ที่ผิด สื่อความไม่ได้ มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน ตัวสะกด อักษรนำ และการขึ้น ย่อหน้า	5	ยอดเยี่ยม-ดีมาก	มีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและ การขึ้นย่อหน้า
	4	ดี-ปานกลาง	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำ และการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำ ให้ความหมายเปลี่ยน
	3	พอใช้-อ่อน	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและ การขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออก จับใจความไม่ได้
	2	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนเลย พบแต่ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่อง หมายวรรคตอน การใช้อักษรนำและ การ ขึ้นย่อหน้า เขียนไม่เป็นตัว มีข้อมูลไม่เพียง พอที่จะประเมินได้

อีวอนน์ คาดิซ (Yvonne Cadiz, 1987: 89) ได้เสนอรูปแบบการประเมินงานเขียนอีกรูปแบบหนึ่งสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้ใช้เป็นแนวทางในการประเมินงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้น ๆ โดยครูจะประเมินด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ เนื้อหา และการเรียบเรียงข้อความ เช่น ถ้านักเรียนสามารถทำถูกต้องทุกด้านก็จะอยู่ในระดับ 5 ซึ่งหมายถึง A หรือถ้ายังมีจุดบกพร่องอยู่เพียงด้านเดียวก็ยังคงได้ A แต่ถ้ามีจุดบกพร่องถึง 2 ด้าน ก็จะได้ B เป็นต้น โดยมีรูปแบบดังนี้

Evaluating a Short Paragraph

(Use a Scale from 1 to 5)

5-A All aspects correct/ 1 aspect weak

4-B 2 aspects weak

3-C 3 aspects weak

2-D 4 aspects weak

1-F 5 aspects weak

นูบิชิ เจ ไอคิ (Ndubuisi J. Ike, 1990: 43) ได้เสนอรูปแบบการตรวจให้คะแนน และการประเมินงานเขียนไว้ว่า รูปแบบการให้คะแนนจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ซึ่งมักใช้เป็นพื้นฐานในการตรวจให้คะแนนงานเขียน คือ เนื้อหา การเรียบเรียง ความคิด จำนวนภาษา และความถูกต้องของกลไกในการเขียน ซึ่งจะต้องมีการกำหนดสัดส่วนของคะแนนในแต่ละด้านให้เหมาะสมว่าควรจะให้เท่าไร จากคะแนนเต็ม ตัวอย่างเช่น ถ้าคะแนนเต็มทั้งหมดเท่ากับ 40 คะแนน อาจจะให้ด้านเนื้อหา 10 คะแนน การเรียบเรียงความคิด 5 คะแนน จำนวนภาษา 15 คะแนน และกลไกในการเขียน 10 คะแนน วิธีนี้นอกจากจะช่วยให้ครูให้คะแนนอย่างเป็นปรนัยแล้วยังเป็นการกระจายคะแนนอย่างเป็นสัดส่วนในการประเมินอาจใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ คือ คะแนนระหว่าง 35-40 = AA 30-34 = AB, 25-29 = B, 20-24 = BC, 15-19 = C, 10-14 = CD และตั้งแต่ 9 ลงมาได้ F

เดวิด ครอส (David Cross, 1991: 204-205) ได้เสนอรูปแบบการตรวจให้คะแนนงานเขียนที่มีลักษณะเป็นแบบอัตนัย เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงในการให้คะแนนไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การตรวจโดยใช้ใบแสดงรายการตรวจสอบเรียงความแบบมีการชี้แนะ (Task check lists for guided essays) ผู้ตรวจเรียงความจะทำใบรายการตรวจสอบขึ้นมาสำหรับใช้ในการตรวจเรียงความแต่ละเรื่อง โดยตั้งคำถามที่สามารถตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (Yes-No question) ให้ครบทุกประเด็น ตรงตามที่กำหนดให้ในงานเขียนนั้นๆ

2. การตรวจโดยใช้ตารางตรวจให้คะแนนเรียงความ (Making grids for essay) โดยทั่วไปแล้วการใช้ตารางตรวจให้คะแนนเรียงความจะมีการกำหนดช่วงคะแนนสูงสุดของแต่ละด้านไว้ ในที่นี่ได้แบ่งการให้คะแนนออกเป็นด้านต่างๆ คือ ความเหมาะสมด้านเนื้อหา การเลือกใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยคและความราบรื่นของข้อความโดยรวมและความรู้สึกประทับใจ ซึ่งในแต่ละด้านจะมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยที่นักเรียนคนหนึ่งอาจจะเขียนโดยใช้ภาษาผิดไวยากรณ์ แต่สามารถสื่อความหมายได้ดี ในขณะที่นักเรียนอีกคนหนึ่งเขียนได้แต่ประโยคสั้นๆ และถูกต้องแต่ขาดความราบรื่นของข้อความตารางดังกล่าวอาจมีลักษณะดังนี้

คะแนน (Marks) :	1	2	3	4	5
คำศัพท์ / ตัวสะกด (Vocab/Spelling)					
โครงสร้างประโยค (Sentence Structures)					
ความราบรื่นของข้อความ (Cohesion)					
การสื่อความหมาย (Task Fulfilment)					

4. การตรวจโดยให้น้ำหนักคะแนน (Weighting) การให้คะแนนโดยใช้ตารางดังกล่าวอาจมีปัญหา คือ คะแนนสำหรับความสามารถในการสื่อความหมายมีเพียงร้อยละ 25 ของคะแนนเต็ม โดยที่เป็นคะแนนสำหรับความสามารถด้านไวยากรณ์ (Linguistic competence) ถึงร้อยละ 75 ฉะนั้น ถ้าต้องการเพิ่มคะแนนสำหรับความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ก็อาจทำได้โดยการให้น้ำหนักคะแนนด้านอื่นๆ เพียงด้านละ 20 คะแนน แต่เพิ่มน้ำหนักคะแนนในด้านนี้เป็น 2 เท่า คือ เท่ากับร้อยละ 40 ของคะแนนเต็ม

5. การตรวจโดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impressionistic marking of essay) การตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้เป็นการตรวจที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ที่ครูผู้ตรวจเริ่มมีความชำนาญในการตรวจด้วยวิธีนี้ก็จะสามารถให้คะแนนได้สอดคล้องตรงกัน ในกรณีที่ตรวจหลายคน โดย

จะเริ่มจากการอ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างคร่าวๆ ก่อน เพื่อดูว่าเขียนเสร็จสมบูรณ์หรือไม่ จากนั้นจึงอ่านครั้งที่สอง เพื่อดูว่าเขียนอ่านง่ายเพียงใด และมีข้อผิดพลาดเล็กน้อยเพียงใด สำหรับงานเขียนที่มีคุณภาพดีเด่นและสามารถสื่อสารได้ดีควรจัดอยู่ในระดับดี ส่วนงานเขียนที่มีข้อผิดพลาดบ้างในด้านคำศัพท์หรือโครงสร้าง แต่สามารถสื่อความคิดออกมาได้ เป็นที่น่าพอใจ ควรจัดอยู่ในระดับปานกลางหรือผ่าน ส่วนงานเขียนที่เต็มไปด้วยข้อผิดพลาด จนไม่สามารถเข้าใจได้ ควรจัดอยู่ในระดับที่สามหรือไม่ผ่าน

นอกจากนี้ เดวิด ครอส (David Cross, 1991: 270-271) ยังได้กล่าวถึงการตรวจให้คะแนนงานเขียนโดยวิธีการมองภาพรวม (Global marking) ไว้ดังนี้ การตรวจแบบนี้เป็นการตรวจงานเขียนโดยใช้ความรู้สึกประทับใจ ถ้าผู้ตรวจได้รับการฝึกฝนเพียงเล็กน้อยก็จะสามารถตรวจให้คะแนนงานเขียนได้ถึงหนึ่งร้อยหน้า ภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ถึงแม้การตรวจแบบนี้จะไม่มีแบบแผนในการตรวจและไม่มีกาเขียนอะไรทั้งสิ้นลงบนงานเขียน แต่ก็เป็วิธีที่ดัดเยิมวิธีหนึ่งที่จะประเมินงานเขียน ซึ่งมีวิธีการประเมินดังนี้

1. ขั้นตอนในการตรวจ

ขั้นที่ 1 อ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างรวดเร็ว พยายามอย่าให้ความสะดวกเรียบร้อยและลายมือมาอิทธิพลต่อการตรวจ สิ่งสำคัญที่ควรจะทำให้ความสนใจ คือ ดูว่ามีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเต็มไปหมด หรือไม่มีที่ผิดเลย แต่น่าเบื่อ หรือตัวสะกดถูกต้องหรือไม่ ถ้างานเขียนชิ้นไหนดีเยี่ยม ให้วางกองไว้ตรงซ้ายมือของโต๊ะ ถ้างานเขียนนั้นไม่ดี หรือใช้ไม่ได้ ให้วางไว้ทางด้านขวามือของโต๊ะ สำหรับงานเขียนที่พอใช้ได้ หรืออยู่ในระดับปานกลางให้วางไว้ตรงกลาง ส่วนงานเขียนที่ดีกว่าระดับปานกลาง แต่ยังไม่ถึงขั้นดีเยี่ยม ให้วางไว้ทางซ้ายของกองที่อยู่ตรงกลาง ถ้าต่ำกว่าระดับปานกลางแต่ไม่ถึงขนาดใช้ไม่ได้ ให้วางไว้ทางขวาของกองที่อยู่ตรงกลาง จึงแบ่งเกรดเป็น 6 ระดับด้วยกัน โดยเริ่มจาก A ทางด้านซ้ายไปจนถึง E ทางด้านขวา

ขั้นที่ 2 อ่านเพื่อเลือกเฟ้นกลุ่ม A อีกครั้ง อ่านงานเขียนทุกชิ้นในกลุ่ม A อีกครั้ง แต่คราวนี้ให้เรียงงานเขียนที่ดีที่สุดไว้บนสุด ลงมาจนถึงงานที่ด้อยที่สุดของกลุ่มดีเยี่ยมนี้ โดยเอาไว้ล่างสุด

ขั้นที่ 3 อ่านเพื่อเลือกเฟ้นกลุ่ม B อีกครั้ง ทำเช่นเดียวกันกับกลุ่ม A โดยดูว่ามีงานเขียนชิ้นไหนที่ดีที่สุดในกลุ่มนี้ และสมควรที่จะเลื่อนขึ้นไปอยู่ส่วนล่างของกลุ่ม A และตรวจสอบอีกครั้งดูว่ามีงานชิ้นไหนที่ไม่ค่อยดีในกลุ่ม A สมควรที่จะดึงลงไปอยู่ตรงส่วนบนของกลุ่ม B หรือมีงานชิ้นไหนที่ไม่ดีใน

กลุ่ม B สมควรจะไปอยู่ในกลุ่ม C เมื่อทำเสร็จแล้วก็จะไต่งานขึ้นที่ที่ดีที่สุดของกลุ่ม B อยู่บนสุด และที่
 ต่ำน้อยที่สุดอยู่ล่าง

ขั้นที่ 4 คัดเลือกกลุ่มต่างๆ ที่เหลืออีกครั้ง ที่เหลืออีกสามกลุ่ม ทำเช่นเดียวกันกับกลุ่มที่
 ผ่านมา โดยจัดเรียงลำดับอย่างคร่าวๆ ตามคุณภาพผลงานเขียน แล้วสามารถเลื่อนงานเขียนบางชิ้นขึ้น
 ไปอยู่ในกลุ่มที่คุณภาพสูงขึ้น หรือลงไปอยู่ในกลุ่มที่มีคุณภาพต่ำลง

2. การขยายช่วงเกรด จากงานเขียนซึ่งแบ่งเป็น 5 กอง คือ เกรด A ถึง E ดังกล่าว ยังอาจ
 ขยายช่วงเกรดแคบๆ นี้ออกไปอีกตามต้องการ โดยในแต่ละกองจะมีงานเขียนที่ดีที่สุดอยู่ส่วนบนซึ่งมี
 จำนวนไม่มาก อาจจะได้เครื่องหมายบวก (A+, B+, C+, D+, E+) ส่วนงานเขียนซึ่งอยู่ระดับกลางๆ
 ของแต่ละกองก็จะได้เกรดมาตรฐาน และงานเขียนที่อยู่ส่วนล่างของแต่ละกองก็จะได้เครื่องหมายลบ
 ฉะนั้นจะได้ทั้งหมด 15 เกรด ตั้งแต่ A+ ไปจนถึง E-

3. การให้คะแนนแบบเป็นตัวเลข ในกรณีที่จำเป็นอาจจะต้องมีการให้คะแนนเป็นตัวเลข
 สำหรับเกรดแต่ละเกรด โดยเลือกช่วงคะแนนได้ตามต้องการ เช่น A+ = 20, A = 19, A- = 18 เป็นต้น
 จนกระทั่งถึง E- = 6 หรือจะให้คะแนนแต่ละเกรดเป็นจำนวนร้อยละ โดยกำหนดคะแนนต่ำสุดสำหรับ
 งานเขียนที่ได้ E- และคะแนนสูงสุดสำหรับงานเขียนที่ได้ A+ แล้วจึงแบ่งระดับคะแนนทั้ง 15 ระดับ
 โดยคิดเป็นร้อยละ ตัวอย่างเช่น E- = 25% ส่วนเกรดอื่นๆ จะเพิ่มขึ้นระดับละ 5% จนกระทั่ง A+ = 95 –
 100%

กล่าวโดยสรุปแล้วในการตรวจให้คะแนนงานเขียนนั้นมิได้มีผู้เสนอรูปแบบในการให้คะแนนไว้
 มากมายหลายรูปแบบ แต่เมื่อนำรูปแบบที่คล้ายคลึงกันมาจัดประเภทเข้าด้วยกันแล้ว สามารถแบ่งได้
 เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1) รูปแบบการตรวจแบบมีเกณฑ์ ซึ่งจะใช้วิเคราะห์โดยแยกคะแนนส่วนๆ
 ตามองค์ประกอบของการเขียน ส่วนการที่จะใช้องค์ประกอบใดมาเป็นเกณฑ์นั้นขึ้นอยู่กับระดับความ
 สามารถของผู้เรียน และการกำหนดคะแนนสำหรับแต่ละองค์ประกอบนั้นก็ยังมีทั้งแบบกำหนดให้องค์
 ประกอบละเท่าๆ กัน และแบบให้น้ำหนักคะแนนแต่ละองค์ประกอบไม่เท่ากัน โดยให้คะแนนมาก
 สำหรับองค์ประกอบที่ต้องการเน้น เช่น ในระดับต้นอาจเน้นด้านความถูกต้องของภาษามากกว่า
 ความสามารถในการสื่อความหมาย ส่วนในระดับสูงอาจเน้นความสามารถในการสื่อความหมายมาก
 กว่าความถูกต้องของภาษา 2) รูปแบบการตรวจแบบไม่มีเกณฑ์ ซึ่งจะใช้ความประทับใจหรือความรู้สึก

ของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน โดยอาจให้ผู้ตรวจ 1 คน หรือมากกว่านั้น ในกรณีที่ให้ผู้ตรวจมากกว่า 1 คน จะนำคะแนนมารวมกันแล้วหารเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

การศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 หัวข้อคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนกับทักษะอื่นๆ และความสามารถทางภาษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ทัศนารี เทียมศิริ (2530: 55-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์สมรรถวิสัยในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระราชกรรณราชวิทยาลัย "ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 148 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริง เมื่อนำแบบทดสอบนี้ไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรผลปรากฏว่า โปรแกรมอังกฤษ-ฝรั่งเศส โปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมอังกฤษ-สังคมศึกษา และโปรแกรมอังกฤษ-สังคมศึกษา-คณิตศาสตร์ ได้คะแนนความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รสริน วรรณะภัก (2531: 113-115) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของระดับความสามารถด้าน

การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 - 3 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถ จาก ระดับที่ 1 - 5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัธยเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศิริพร พัวพันธ์ (2532: 113-114) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนักเรียนทำแบบสอบถามดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัธยเลขคณิตของระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงสุดในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัธยเลขคณิตต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

รัตนา เล็กพุก (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนกรุงเทพมหานคร" ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน จำนวน 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวัดความรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ และแบบสอบถามวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร วิจัยพบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 51.44 และ 63.31 ตามลำดับ

2. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็น

ร้อยละเท่ากับ 42.29 ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 56.38

3. นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย และเมื่อแยกเป็นด้านความรู้และความสามารถสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมชาย อบรม (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 401 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ดังนี้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 51.76 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์เท่ากับ 55.69 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจุดใจเท่ากับ 46.45 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ มีความสามารถในการเขียนประเภทต่างๆดังนี้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 28.88 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเล่าเหตุการณ์เท่ากับ 32.12 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบจุดใจเท่ากับ 20.12

5.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง

ลัดดา เจริญศิลป์พานิช (2536 : 103-104) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5" เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย และอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความ

สามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาไทย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

5.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนกับทักษะอื่นๆ และความสามารถทางภาษา

ขจร พริ้งจำรัส (2519: 44-53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบประสม 2 แห่ง จำนวน 246 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการนำโครงสร้างไวยากรณ์มาใช้ในการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้ในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนทำคะแนนด้านโครงสร้างไวยากรณ์ได้เท่ากับร้อยละ 61.77 และได้คะแนนในการเขียนเท่ากับร้อยละ 48.90 นอกจากนี้ยังพบว่า โครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาได้แก่ เรื่องสรรพนามที่ใช้เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive pronoun) การใช้คำนำหน้านาม (Articles) อนุประโยคที่แสดงความคาดหวัง (Wish clauses) การใส่คำอุทาน (Exclamation) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Agreement of subjects and verbs) และการใช้ "There is" และ "Here is"

ไพฑูริย์ กาญจนพันธ์ (2522: 56-58) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 100 คน จากวิทยาลัยพลศึกษา มหาสารคาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการนำโครงสร้างไวยากรณ์มาใช้ในการเขียน ผลการศึกษพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและมีความสามารถในการนำโครงสร้าง

นั้นมาใช้ในการเขียนในระดับต่ำ ความเข้าใจโครงสร้างและความสามารถในการนำใช้ในการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไพสณฑ์ ประเสริฐสังข์ (2526 : 41 - 42) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 216 คน จากโรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย" เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามประกอบด้วยข้อทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ในระดับอ่อนและมีความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารในระดับอ่อนมาก

กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527: 120-124) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในกรุงเทพมหานคร 17 โรงเรียน จำนวนทั้งสิ้น 2,799 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับด้านการเขียนพบว่า ทักษะการอ่าน-การเขียน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับทักษะการฟัง-การพูด และพบว่าระดับชั้นเรียน ชนิดของโรงเรียน เพศ อายุ และคะแนนเฉลี่ยสะสมสามารถอธิบายความสามารถทางการเขียนได้ ซึ่งงานวิจัยนี้สนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาเชิงปฏิบัตินิยมที่กล่าวว่า ความสามารถการใช้ภาษาไม่สามารถแยกออกจากประสบการณ์ของผู้เรียนได้

โสภิต มงคลศิริเกียรติ (2539 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษา โดยทักษะมาลาทางตัวอักษร" ตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียน สามารถทำนายได้โดยองค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษา ได้แก่ ความรู้ระเบียบวิธีของภาษา ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาใน

สังคม และตามสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย โดยที่องค์ประกอบที่สำคัญที่สุด คือความรู้ในกฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พบว่า จากการวิเคราะห์ปัจจัยคุณลักษณะของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษาและทักษะมาลาทางตัวอักษรเป็นปัจจัยรวม ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายจึงไม่ควรแยกสมรรถวิสัยดังกล่าวออกจากการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนองค์ประกอบทั้งหมดไปพร้อม ๆ กัน

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 หัวข้อคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนกับทักษะอื่นๆ และความสามารถทางภาษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาดังกล่าว

ดอริส ราเดอร์ และวิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia, 1983: 127-134) ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับประเภทในการเขียน โดยทำการศึกษานักเรียนเกรด 4 จำนวน 70 คน และ เกรด 6 จำนวน 70คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้ง 2 ระดับ ได้คะแนนในการเขียนเรื่องแบบแสดงความคิดเห็น (Expressive writing) ดีกว่าคะแนนในการเขียนเรื่องแบบโน้มน้าว (Persuasive Writing) และการเขียนเรื่องแบบอธิบาย (Expository writing)

ลี พอทเควิทซ์ (Lee Potkewitz, 1984 : 2467 -- A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการสอนเขียนที่มีต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนเกรด 5 และ 6 จำนวน 100 คน ซึ่งเรียนในโปรแกรมซ่อมเสริมการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษานักเรียนที่มีความสามารถต่ำจะพัฒนาขึ้นในการใช้โครงสร้างของภาษาจากการเรียนในโปรแกรมการสอนเขียนที่เน้นโครงสร้างของภาษา หรือจากโปรแกรมที่เน้นการสอนอ่านที่มีการสอนเขียนบ้างเป็นครั้งคราว (2) เพื่อศึกษาว่าคุณภาพโดยรวมของเรียงความที่นักเรียนเขียนพัฒนาขึ้นหรือไม่ จากการเรียนในแต่ละโปรแกรม (3) เพื่อ

ศึกษาว่านักเรียนเหล่านี้จะสามารถพัฒนาการเขียนเรียงความเชิงบรรยายได้มากขึ้นหรือไม่เพื่อก้าวไปสู่การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ หลังจากเรียนในแต่ละโปรแกรม และ (4) เพื่อศึกษาว่าความเหมาะสมทางโครงสร้างภาษาและคุณภาพโดยรวมของเรียงความที่นักเรียนเขียนจะมีการพัฒนาที่แตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละโปรแกรม ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยเน้นโครงสร้างของภาษา กลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยเน้นโครงสร้างของภาษาปานกลาง กลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยเน้นการอ่านที่มีการสอนเขียนบ้างเป็นครั้งคราว ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) จุดนิภาวะและโปรแกรมการสอนเขียนหรืออ่านนั้นมีผลต่อการพัฒนาการทางด้านภาษาของผู้เรียน (2) ตัวแปรทุกตัวที่จัดกระทำขึ้นเพื่อการทดลองล้วนแล้วแต่มีผลต่อการพัฒนาการของผู้เรียน และโปรแกรมที่เน้นหนักทางด้านโครงสร้างภาษาดูจะมีผลมากที่สุด (3) โปรแกรมการสอนเขียนที่เน้นการสอนโครงสร้างเพียงปานกลางให้ผลต่อการพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนต่างกัน และลักษณะหรือประเภทของงานเขียนที่สั่งให้ทำซึ่งได้แก่การเขียนเชิงบรรยายและความเรียงเชิงภาษาอังกฤษก็มีผลด้วยเช่นกัน

เบอร์นาร์ต เอ โมฮัน และแอนนี เอา เยิง โล (Bernard A. Mohan and Annie Au Yeung Lo 1985: 515-530) ได้ทำการศึกษาเชิงสำรวจถึงมีัญหาที่มีผลต่อการถ้อยโอนความคิดและพัฒนาการในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฮ่องกง จำนวน 30 คน ที่เคยเรียนภาษาอังกฤษในฮ่องกงมาแล้วอย่างน้อย 10 ปี และปัจจุบันได้ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในแวนคูเวอร์ (Vancouver) โดยให้นักเรียนกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการเขียน ผลปรากฏว่า

1. การเขียนเรียงความได้แก่ และความเรียงภาษาอังกฤษ เป็นการเขียนที่ยาก และนักเรียนมีปัญหามากที่สุด ส่วนการเขียนเรียงความเล่าเรื่องเป็นการเขียนที่ง่ายและนักเรียนมีปัญหา น้อยที่สุด
2. นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำศัพท์ คำหรือวลีเชื่อมประโยค การใช้กาลและไวยากรณ์ และการเรียบเรียงประโยคที่ถูกต้อง เพราะขาดความรู้และทักษะเหล่านี้ตั้งแต่ที่เรียนในฮ่องกง
3. นักเรียนไม่คุ้นเคยกับการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นก่อนและหลังการเขียน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เสนอข้อสังเกตไว้ว่า แม้ว่านักเรียนจะเห็นว่ากรเขียนเรียงความได้แย่ง และความเรียงภาษาอังกฤษเป็นการเขียนที่ยากที่สุด แต่จากแบบสอบถามนักเรียนกลับไม่ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาในการเรียบเรียงเนื้อความให้สัมพันธ์กัน (discourse organization)

แพทริเซีย จอห์นสัน (Praticia Johnson 1986: 1-12) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษชนิดต่างๆ โดยอาศัยความรู้ความจำเดิม จากการได้รับการฝึกฝน และศึกษาการเขียนเล่าเรื่องมาแล้วของนักเรียนที่เพิ่งเรียนภาษาอังกฤษในอเมริกา และสอบคะแนน TOEFL ได้โดยคะแนนเฉลี่ย 500 คะแนน และทุกคนมาจากสังคมตะวันออก รวมทั้งสิ้น 35 คน ประกอบด้วยชนชาติ จีน ไต้หวัน ฮองกง มาเลเซีย อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย และลาว โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มที่หนึ่ง ประกอบด้วยนักเรียนที่เพิ่งเข้ามาศึกษาต่อในอเมริกาเป็นปีแรกและไม่เคยศึกษางานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเรื่องการเรียบเรียงเนื้อเรื่อง หรือเป็นกลุ่มที่ไม่มีความคุ้นเคยกับงานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษมาก่อน จำนวน 15 คน
2. กลุ่มที่สอง ประกอบด้วยนักเรียนที่เคยศึกษางานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน กรีน เบย์ (University of Green Bay)

ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ไม่คุ้นเคยกับงานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษสามารถประยุกต์ความรู้ความจำที่ได้ศึกษาจากงานเขียนเล่าเรื่องมากมาใช้ในการสร้างความเข้าใจและในการจัดจํารูปแบบงานเขียนเชิงอธิบายได้มากขึ้น ส่วนนักเรียนที่คุ้นเคยกับงานเขียนความเรียงภาษาอังกฤษอยู่แล้วนำความรู้จากการศึกษาการเขียนเล่าเรื่องไปให้น้อยมาก ผู้วิจัยสรุปว่า นักเรียนกลุ่มที่หนึ่งพยายามถ่ายโอนความรู้จากการเขียนเรียงความเล่าเรื่อง มาใช้ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงได้ขอเสนอแนะว่าการสอนอ่านเพื่อนำไปสู่การเขียนควรเริ่มต้นจากการสอนกฎเกณฑ์การเขียน การใช้วากยสัมพันธ์ คำศัพท์ และการเชื่อมโยงข้อความให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ในขณะเดียวกันควรสอนให้นักเรียนได้ศึกษาและเรียนรู้รูปแบบการเขียนพื้นฐานก่อน เพื่อสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานเขียนที่ยากขึ้นต่อไป

โมฮามมัด แอดแนน ลาทีฟ (Mohammad Adnan Latief, 1990: 4008-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของสถาบันการฝึกหัดครูในประเทศอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรการเขียนภาษาอังกฤษของภาควิชาภาษาต่างประเทศในสถาบันการฝึกหัดครู โดยได้ทำการประเมินคุณภาพการเขียนเชิงบรรยายของนักศึกษาและยังมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอรูปแบบการให้คะแนนโดยดูที่ลักษณะสำคัญของการเขียนให้แก่ครูผู้สอนการเขียน และเพื่อเป็นแนวทางสำหรับงานวิจัยต่างๆ ในประเทศอินโดนีเซีย ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่ว่านักศึกษาจะผ่านรายวิชาการเขียนมากี่ครั้งก็ไม่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพดีขึ้นทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำและความสัมพันธ์กันของเนื้อความ ไม่มีการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นแต่อย่างใด และไม่ทำให้สามารถเขียนรายงานได้ยาวขึ้นแต่อย่างใด และจำนวนที่ผิดก็ไม่ได้ลดน้อยลงกว่าเดิม ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้มีการเปิดรายวิชาการเขียนพื้นฐานในปีการศึกษาถัดไป และควรเปิดรายวิชาเพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านการเขียนที่เน้นทางด้านไวยากรณ์และการฝึกใช้ภาษาโดยเฉพาะ หรือควรจะได้มีการทดสอบความสามารถของนักศึกษาเพื่อดูว่ามีนักศึกษาคอนโดจำเป็นต้องได้รับการสอนซ่อมเสริมก่อนที่จะเรียนในรายวิชาแรก สำหรับระบบการให้คะแนนดังกล่าวนี้พบว่ามีประสิทธิภาพในการประเมินคุณภาพการใช้ภาษาในการเขียนของนักศึกษา

เอ เอ็น แอปเปิลบี และคณะ (A.N. Appiebee et.al, 1990: 21) ได้เขียนรายงานผลการวิจัยของ The NAEP ในปี 1986 ซึ่งทำการศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนระดับ 4 8 และ 11 จำนวน 90 คน เพื่อศึกษาว่า ความสามารถในการถ่ายทอดงานเขียนออกมาของนักเรียนหญิง และนักเรียนชายแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนประเภทต่างๆจำนวน 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนระดับ 4 8 และ 11 เพศหญิงและเพศชายมีความสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้ดีกว่าเพศชาย

จอร์จ เอ็งเกิลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr. et. al., 1992: 315-336) ได้ทำการศึกษาถึงผลของประเภทงานเขียน ความต้องการด้านประสบการณ์ และเพศ ต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียนโดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 8 ที่เข้าสอบการประเมินการเขียนที่รัฐจอร์เจีย ในปี ค.ศ. 1989 และ 1990 จำนวน 125,756 คน ผลการศึกษาพบว่า ทั้งประเภทของงานเขียน ความต้องการด้านประสบการณ์ และเพศก็เป็นสิ่งที่ใช้ทำนายถึงคุณภาพการเขียนได้ดี ในด้านประเภทของ

การเขียน พบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดใน การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narration) การเขียนแบบบรรยาย (Description) และการเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasion) นักเรียนทำคะแนนได้รองลงไปตามลำดับ ในเรื่องเพศพบว่า เพศหญิงเขียนเรื่องได้มีคุณภาพมากกว่าเพศชาย

เจมส์ แอล คอลลินส์ (James L. Collins, 1992: 15) ได้ทำการศึกษาเพื่อประเมินและติดตามผลการลดขนาดของชั้นเรียนลงที่มีประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 ของโรงเรียนซานฮวน (San Juan) รัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 2,543 คนในภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ปี 1991 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดลองจัดโครงการลดขนาดของชั้นเรียนจากเดิมที่มีนักเรียนมากกว่าชั้นละ 30 คน เหลือเพียงชั้นละไม่เกิน 20 คน จากผลการวิจัยพบว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นโดยมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากการลดจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนลงทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมมากขึ้น ครูมีโอกาสตรวจงานเขียนที่มอบหมายให้นักเรียนมากขึ้น และครูยังสามารถแจ้งผลการทำงานให้นักเรียนได้ทราบและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้มากขึ้นกว่าการเรียนในขนาดชั้นเดิม

5.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮลด์ และคณะ (Joan Carson Eisterhoid et al., 1990 : 245 – 266) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน และการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองของผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความสัมพันธ์ข้ามภาษา (ภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง) และความสัมพันธ์ข้ามทักษะ (การอ่านและการเขียน) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาที่หนึ่ง และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวจีน 48 คน และชาวญี่ปุ่น 57 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนทั้ง 3 ภาษา ๆ ละ 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่าน และการเขียนในภาษาที่หนึ่งมีความสัมพันธ์กับความ

สามารถในการอ่าน และการเขียนในภาษาที่สอง แต่ค่าสหสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านมีค่าสูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนในแต่ละภาษา และความสัมพันธ์ดังกล่าวนั้น แตกต่างกันออกไปในแต่ละภาษา และกลุ่มตัวอย่างประชากร

ปีเตอร์ อีแวนเนคโค และคณะ (Peter Evanechko, et al., 1974 : 316 – 386) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และการเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน วิคตอเรีย บริติช โคลัมเบีย (Victoria British Columbia) จำนวน 118 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน และการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่าน และการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

จานีส ลี สคิลเลอร์ (Janis Lee Schiller, 1989 : 2883 – A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างกระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองว่ามีความแตกต่างกัน หรือไม่ ทั้งด้านคำศัพท์ และการใช้ภาษา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ใหญ่ซึ่งพูดภาษาอารบิก และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยการทดสอบพฤติกรรมกรรมการเขียน ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเขียน และการรับรู้เกี่ยวกับการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง หลังจากนั้นให้ตัวอย่างประชากรเขียนเรียงความโดยพูดถึงที่จะเขียนออกมาดัง ๆ ทั้ง 2 ภาษา ๆ ละ 2 เรื่อง ในขณะที่ตัวอย่างประชากรพูดเรื่องราวออกมา ผู้วิจัยจะสังเกตพฤติกรรมกรรมการเขียนที่สังเกตเห็นไว้ทั้งหมด หลังจากนั้นนำเอาข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเขียนเรียงความของผู้เขียน 4 คนนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบการเขียนนั้นจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละคน แต่มีการใช้พฤติกรรมบางพฤติกรรมเหมือนกัน และรูปแบบการเขียนที่ใช้ในภาษาที่หนึ่งได้ถูกนำมาใช้ในภาษาที่สองด้วย กระบวนการเขียนของตัวอย่างประชากรทุกคนพยายามที่จะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจมากที่สุด

คาโรล เอดเดิลสกี (Carole Edelsky, 1982 : 211 – 228) ได้ทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการเขียนระหว่างการเรียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนสองภาษา

(Bilingual Program) ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนเกรด 1, 2 และ 3 จำนวน 9, 9 และ 8 คน ตามลำดับ โดยให้เขียนงานเขียนเป็นภาษาสเปน และภาษาอังกฤษโดยเก็บข้อมูล 4 ครั้ง ในปีการศึกษา 1980 และ 1981 นางานเขียนนั้นมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในการเขียนภาษาที่หนึ่งจะเป็นพื้นฐานในการเขียนภาษาที่สอง กระบวนการ และกลวิธีในการเขียนภาษาที่สองของนักเรียนนั้น พบว่ามีพื้นฐาน และได้รับการปรับเพื่อใช้เขียนในภาษาที่สองมาจากกระบวนการ และกลวิธีในการเขียนภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยบางอย่างที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สองนั้น ได้แก่ ระบบการเขียนของทั้งสองภาษา ความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของผู้เขียน ประสบการณ์ในการอ่าน และการเขียนของผู้เรียน ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ และกระบวนการเขียน

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987 : 257 – 267) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษากิจกรรมการเขียนทั้งสองภาษาของตัวอย่างประชากรชาวจีน 6 คน เป็นชาย 3 คน และหญิง 3 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาปีสุดท้ายที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยนังกายไค (Nankai University) ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรื่องให้ตัวอย่างประชากรทั้งหมดเขียนเรียงความปากเปล่า และบันทึกเสียงไว้ทั้ง 2 ภาษาๆ ละ 2 ข้อความ ใช้เวลาข้อความละ 1 ชั่วโมง นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่าขณะที่เขียนงานเขียนนั้น ตัวอย่างประชากรแต่ละคนจะถ่ายโอนวิธีการเขียนข้ามภาษา และสิ่งที่เป็นปัญหาในการเขียนสำหรับตัวอย่างประชากรทั้งสองภาษา ได้แก่ ความรู้อันจำกัดของตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับรูปแบบของงานเขียน และความรู้ด้านภาษา

จอห์น เฮดจ์ค็อก และไวท์ แอทคินสัน (John Hedgecock and Dwhight Atkinson, 1993 : 329-333) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน และการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษา กลุ่มที่หนึ่งเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งเรียนจบรายวิชาบังคับในภาคการศึกษาที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเวสต์โคสต์ (West Coast University) แล้ว ตัวอย่างประชากรกลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาต่างชาติที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองระดับกลาง และระดับสูง ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะนิสัยในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมดังนี้

- 1) จำนวนของการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เมื่อเรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
- 2) ค่าประมาณของเวลาที่ใช้ในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินกับการอ่านหนังสือเรียน
- 3) ความถี่ในการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ (หนังสือเรียน หนังสือวิชาการ นิยาย หนังสือชีวประวัติ หนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร และหนังสือการ์ตูน) เมื่อเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และในปัจจุบัน
- 4) การประเมินตนเองในทักษะการอ่าน และการเขียนแบบสอบถาม ที่ใช้กับตัวอย่างประชากรกลุ่มที่ 2 จะเพิ่มคำถามเกี่ยวกับนิสัยในการอ่านภาษาที่หนึ่งของตนเองเข้าไปด้วย ดังนั้นแบบสอบถามชุดที่ 1 จะประกอบด้วยข้อคำถาม 21 ข้อ ส่วนแบบสอบถามชุดที่ 2 จะประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 42 ข้อ พิจารณาคะแนนความสามารถในการเขียนของตัวอย่างประชากรกลุ่มที่ 1 จากคะแนนงานเขียนที่เป็นข้อสอบปลายภาคการศึกษาที่ 1 ซึ่งตรวจให้คะแนนแบบวิธีรวมโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ส่วนกลุ่มที่ 2 ดูความสามารถในการเขียนจากคะแนนงานเขียนเรียงความในการสอบคัดเลือก ซึ่งตรวจให้คะแนนแบบโดยรวมโดยผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกัน ในแบบสอบถามนี้ประกอบด้วยตัวแปรทำนายความสามารถในการเขียนจำนวน 14 ตัว สำหรับกลุ่มที่ 1 และ 28 ตัว สำหรับกลุ่มที่ 2 ซึ่งอยู่ในคำถามด้านที่ 1 และ 3 เกี่ยวกับจำนวนการอ่าน และความถี่ในการอ่าน เท่านั้น ผลการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย 14 ตัว กับความสามารถในการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง แต่ในกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายกับความสามารถในการเขียน

5.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนกับทักษะอื่นๆ และความสามารถทางภาษา

คาเรน มิเชล แดเนียล (Karen Michele Daniel , 1994 : 38) ได้ศึกษาผลของตัวแปร 46 ตัวที่มีความสามารถในการเขียน โดยวิเคราะห์จากตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 775 คน ตลอดช่วงเวลา 3 ปี ผลการศึกษาพบว่า อายุ เพศ และเชื้อชาติ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน สถานะทางเศรษฐกิจมีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีอายุน้อยมากกว่า นักเรียนที่มีอายุมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรทำนายความ

สามารถในการเขียนได้ดีตัวหนึ่ง แต่ในบรรดาตัวแปรทั้งหมด พบว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรที่ทำนายความสามารถในการเขียนได้ดีที่สุด ความพยายามในการเรียนมีผลต่อความสามารถในการเขียน ทักษะคิดต่อการเขียนมีผลต่อความสามารถในการเขียน แต่ทักษะคิดต่อการเรียนในระดับมัธยมศึกษาไม่มีผล

มิยูกิ ซาซากิ และ เคอิโกะ ฮิโรเซ (Miyuki Sasaki and Keiko Hirose, 1996 : 147) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวทำนายความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่น และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่น และ ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ